

Олександр Франчук

**Українська
Політологія**

Або

Атдадім

Львов

Палякам

Правда — це дорога, якою людська душа
прямує до Бога

Степан Бандера

Зміст

Передмова.....	4
Убивства українських політичних і культурних діячів.....	9
Українська політологія, або "Атдадім Львов Палякам".....	13
Минуле України, майбутнє Америки.....	19
"Свої, сільські!".....	26
Такого злочинного утворення... більше не існує?.....	27
Два питання шановного Данилова.....	41
Четвертий московський ривок.....	48
Спадщина Голодомору.....	51
Деякі з методів прикриття московських убивств.....	53
Москва через Берлін.....	57
Причина Холокосту.....	59
Ось як убивали автора славетного твору "Лебеді материнства".....	69
Кілька слів про статтю Анатолія Лівена з лондонської The Times.....	73
Перед 1932-1941 було хіба не те ж саме?.....	77
Московські правила для російського сприйняття правди.....	80
Післямова.....	84

Передмова

В листопаді 1998, після остаточного завершення одного цікавого ІТ-проекту, автор цих рядків намагався опублікувати про нього статтю в одному з українських комп'ютерних журналів. Однак редактор не побажав навіть і говорити про її опублікування українською мовою.

Коли через пару місяців очікування відповіді стало цілком ясно, що відповіді від редактора не буде ніколи, дана ситуація видалась придатною для її публічного обговорення.

І оскільки тоді найбільш доступним ресурсом для реалізації подібного задуму були NNTP групи новин (телеконференції Usenet), то в кінці січня 1999 в групі новин ukr.politics була розпочата дискусія, з метою знайти відповідь на питання, чому редактор мовчить.

А далі процес, як кажуть, пішов: з одних питань, в процесі обговорення цього питання та інших таких, неминуче виповзали інші, а за ними іще інші питання, і виявилось, що таких дуже гострих питань без відповіді, прямо стосовних до буття українського народу, є безліч.

Взяти наприклад підняте питання доведення наявності чи відсутності спорідненості українського та російського народів - бажано у вигляді очевидних, кожному легко зрозумілих доказів.

Це питання було остаточно вирішене (березень 1999) з допомогою порівняння кухонь українського та російського народів (згідно з книгою "Национальные кухни наших народов", автор Вильям Васильевич Похлебкин), ґрунтуючись на тому міркуванні, що коли народи споріднені, то і їхні традиційні народні кухні не можуть не бути спорідненими - а коли кухні даних народів категорично, за усіма ознаками відмінні, як це має місце щодо української та російської кухонь, то це прямо говорить про відсутність їх спільного походження.

Які були наслідки цього обговорення, і чи вони взагалі були, це таке - офіційні документи, так би мовити, з цього питання не опубліковані. А от про деякі зміни обставин навколо цього питання, і то скоро після дискусії, говорити можна досить таки предметно.

Звичайно що це можна розглядати, як випадковість, що вже на початку 2000 року книга "Русская кухня", яка коли на початку 1999 я її шукав, то ніде не міг знайти - була всюди в книгарнях, принаймні в Києві, в кількох різних товстих виконаннях на найвидніших місцях.

А ще в березні 2000 сталося вбивство Вільяма Васильовича Похлебкіна - якраз того автора, на чесному описанні якого української та російської кухонь ґрунтувався висновок про відсутність спільного походження українського та російського народів:

/* Вильям Васильевич был найден убитым в своей квартире в Подольске, где он жил в последние годы один. Смерть произошла между 27 и 31 марта 2000 года. Похлёбкин всегда носил с собой, по армейской привычке, заточку, которой и был убит. Тело было обнаружено Борисом Пастернаком, главным редактором издательского дома «Полифакт», который был обеспокоен задержкой подготовки книги «Кухня века» и приехал из Москвы в Подольск, так как Похлёбкин не явился на запланированную встречу и не отвечал на телеграммы. Он же уговорил милицию взломать двери. По другой версии милицию вызвали соседи. Убийство осталось нераскрытым. Предположительно, оно связано с ценной коллекцией книг и исторических документов, хранящейся в квартире Похлёбкина, однако со слов родственников ничего из квартиры не пропало, так что убийство с ограблением никак не связано, связь скорее с его трудами.

После смерти В. В. Похлёбкина осталось большое количество неопубликованных книг по скандинавской тематике.

Похоронен на Головинском кладбище в Москве.

13 апреля сводка происшествий по Подольскому УВД пополнилась сообщением об еще одном убийстве, которое вскоре пришлось квалифицировать как нераскрытое. В этот день в 14 часов сотрудниками третьего городского отдела милиции Подольского УВД была вскрыта квартира номер 32 в доме 1-а по Октябрьскому проспекту. За дверью был обнаружен труп хозяина квартиры Похлебкіна Вильяма Васильевича, пенсионера, 1923 года рождения. Причина смерти — множественные колото-резаные раны грудной клетки. Давность смерти — около двух недель.. */

<http://otvet.mail.ru/question/22352301>,
<http://amnesia.pavelbers.com/Zabitie%20imena%2093%20Pohlebkina.htm>

/* По заключению судебно-медицинской экспертизы смерть наступила в результате одиннадцати ранений, нанесённых предметом, похожим на шлицевую отвёртку. При этом, хотя Похлёбкин не пил, в его мышцах было обнаружено большое количество алкоголя. Согласно ГУВД Московской области, «*явных следов взлома и ограбления не зафиксировано*» */
[http://ru.wikipedia.org/wiki/Похлёбкин, Вильям Васильевич](http://ru.wikipedia.org/wiki/Похлёбкин,_Вильям_Васильевич)

Що стосовно цього убивства, то оскільки воно з пограбуванням не пов'язане, зв'язок скоріше з його працями, то виявлення зв'язку його робіт з неспростовним доказом відсутності спільності походження двох сусідніх народів, російського та українського, хіба це не те єдине суттєве, що сталося стосовно праць Похлебкіна в обставинах його життя незадовго перед ним?

І коли глянути на це убивство в тому контексті, в який після привселюдної дискусії про кухні українського та російського народів (хоч і без його власної на те волі) попадають праці Похлебкіна, тобто в контексті гігантських голодоморних та інших убивств на українській землі, учинених московською бандою убивць, з метою перш за все перетягнути історію українського народу в Москву, сотні років намагаючись зробити правду з очевидної брехні про нібито спільне походження українського та російського народів, то виникають законні запитання щодо нерозкритості цього убивства. Це навіть коли не звертати особливої уваги на відсутність слідів непрофесійності вбивці (вбивць) Похлебкіна.

Однак якими б цікавими не були ці та інші подібні теми, а чи не усі вони, якщо звісно намагатися зрозуміти їхні причини, швидко вели до їхньої основи, фундаменту - до ґрунту, з якого вони вже сотні років буйно виростають і виростають отруйними (не тільки) для українського народу виростками - до московської банди убивць, разом з усіма її засобами, найпершим з яких є потужна і розгалужена московська інфоканалізаційна система.

Така назва (московська банда убивць) найточніше відображає суть того злочинного оргутворення з маліною в Москві, яке уже сотні літ робить практично одне і те ж саме, ретельно і грамотно, і користуючись величезним досвідом, набутим за сотні літ, ховається само і ховає гігантські сліди своїх злочинів апокаліптичного масштабу.

Це злочинне утворення абсолютно незалежне від того, яка саме побутує система московського суспільного, державного укладу. Нехай там задріпаний чи порівняно цивілізаційно прилизаний царизм, оскаженіла диктатура "пралетаріата" чи неп, "развітой" соціалізм чи дикий капіталізм,

чи нарешті корупційно-гебешний тоталітарний устрій - це не має жодного значення.

Не має також значення і етнічне походження ні керівного, ні виконавського людського наповнення московської банди убивць. Це не росіяни, не євреї, не москвичі - список “не” можна продовжувати: не грузини, не латиші, не українці. Найточніша назва для національної належності людей, які належать до московської банди убивць - покидьки невідомих народів.

Покидьки означає відсутність людської моралі, невідомих народів - тому що етнічне походження не має значення. Просто починаючи бути членом банди, людина втрачає, разом з людською мораллю, свою національність, тобто належність до рідного народу. Адже коли людина належить до рідного народу, то інтереси цього народу не можуть бути їй байдужими, що абсолютно неприйнятно для московської банди убивць.

У цих людей відсутня людська мораль, а тому хоч і є етнічне походження, але нема ні роду, ні племені - нема в тому розумінні, що саме для них важливо. Етнічне походження при цьому звичайно що ніде не дівається, що пізніше дає можливість для маскуванню московської банди убивць, шляхом намагань звалити вину за її злочини на ті чи інші народи.

В результаті досить таки так би мовити “емоційного” спілкування (а коли реально, то частенько далеко за межами прийнятних для нормальної людини емоційних виявів з боку опонентів автора цих рядків), щоразу виникала нова ясність - яка щоразу і фіксувалась, в статтях про ті речі, які ставали зрозумілими.

Ось ці статті, присвячені основним, життєво найперше важливим для українського народу питанням, і складають собою цю книжку.

Олександр Франчук

*З вдячністю усім доброзичливцям, імен
більшості з яких я і не знаю, але завдяки
підтримці яких змогла появитись на світ
ця книжка*

Олександр Франчук

Убивства українських політичних і культурних діячів

Оце зараз, згадуючи раніше чи пізніше убитих українських політичних і культурних діячів, виявилось, що серед відомих мені тих убивств, авторство яких було встановлено – з досить таки давніх часів – я не знаю жодного такого убивства, яке було б учинене не московськими спецслужбами.

А підозрілі передчасні смерті, починаючи принаймні з Петра Сагайдачного і Богдана Хмельницького до сьогодні, дуже добре вписуються в ті шеренги убивств, московське авторство яких точно відоме.

Деколи вбивці ставали відомими в результаті розслідування, проведеного країнами, на території яких вони були вчинені – як, наприклад, убивство Петлюри в 1926, а деколи – в результаті опублікування мемуарів виконавцем убивства багато років по тому. Після багаторазової зміни осіб, само собою на вершині московської державної ієрархії. Як це, наприклад, сталося з убивством Євгена Коновальця в 1938 в Роттердамі, про авторство і спосіб учинення якого стало відомо тільки після опублікування мемуарів виконавця даного московського убивства, Павла Судоплатова, на початку 90-х років.

Однак особливо показовими, особливо з точки зору розуміння процесів гальмування розслідування усіх резонансних убивств, учинених протягом

останніх 15 років тут, на українській землі, є московські вбивства, вчинені в 1957 і 1959 роках – Лева Ребета і Степана Бандери відповідно – а особливо, звичайно, останнє з них, убивство Степана Бандери.

Не зупиняючись на самих цих убивствах, учинених агентом КГБ Богданом Сташинським – інформація стосовно них в мережі є – розглянемо питання про те, а яким же чином реагують московські вбивці на загрозу розкриття та оприлюднення вчинених ними, на найвищому державному рівні, вбивств.

Отже, 12 серпня 1961 року, Сташинський з дружиною в НДР вислизнули з-під нагляду КГБ.

На виявлення факту втечі, передачу повідомлення про це в Москву та прийняття московського рішення на найвищому рівні про перекриття можливих шляхів втечі цього безпосереднього виконавця вбивства Степана Бандери, Сташинського, пішло кілька годин.

Цих кількох годин Сташинському вистачило, щоб встигнути перетнути лінію розділу Західного та Східного Берліну.

Через якісь години чи хвилини по тому ця лінія була перекрита і вже з ранку наступного дня, 13 серпня 1961 року, була готова тимчасова, яка скоро перетворилась в стаціонарну, всім відому бетонну Берлінську стіну.

Оскільки про вбивство Бандери і про втечу його вбивці, керованому безпосередньо з Кремля – який пив шампанське з Хрущовим і Шелєпиним – тоді ніхто не знав, то громадськістю, звичайно що, були знайдені інші причини для пояснення таких раптових, різких і, як на перший погляд, не зовсім адекватно до поточної ситуації рішучих московських дій по зведенню Берлінської стіни. Саме ті причини і наводяться за інерцією й досі.

Звичайно, що на цьому діло не могло так просто скінчитися. Попереду було слідство і суд. Хоч воно суд був ніби як над Сташинським, але насправді той суд був, усім це було зрозуміло, над його безпосередніми кремлівськими керівниками.

І при тому, зауважимо, зовсім не над тими кремлівськими керівниками, які залишились десь в минулому і на яких уже сміливо можна вішати усіх собак – а над тими, які прямо зараз сиділи в своїх кремлівських кабінетах.

Наявність потреби потурбуватися, і то негайно, про ліквідацію наслідків усього цього досить таки очевидна, чи не так.

На фізичну ліквідацію самого джерела правдивої інформації про московських убивць, тобто агента Сташинського в німецькій тюрмі, навряд чи покладались надто великі надії. А невдалі інформаційні операції типу брехливих публікацій в підлеглій московським убивцям пресі, чи прес-конференції різних московських сексотів – вони лише тільки посилювали негативні наслідки даного величезного витoku правдивої інформації про кремлівських убивць.

Отже, оскільки сам витік правдивої інформації, це було ясно що зупинити не вдасться, і навіть поставити навіть під маленький сумнів її правдивість теж не вийде, то мабуть не залишалось більше нічого, аніж спробувати заглушити резонанс від цього всього чимось іншим, але не менш серйозним.

І коли розглянути події, які трапилися під час проведення розслідування московських убивств, виконавцем яких був Сташинський; під час суду над Сташинським; і особливо негайно ж одразу після винесення судового вироку – тобто коли очікуваний резонанс стосовно злочинних дій московських убивць мав бути найбільшим, то ми негайно побачимо так звану Карибську кризу, розвиток якої (підготовка) відбувався паралельно зі слідством, а кульмінація по часу точно співпала з винесенням вироку.

Не доводиться сумніватися, що якби Німеччина не була учасником достатньо потужної системи колективної безпеки, то оргутворення московських убивць без проблем відшукало б скільки завгодно ефективних засобів для того, щоби не допустити а ні суду з участю Сташинського, а ні навіть й розслідування даного свого злочину — аналогічно як це зараз має місце в Україні стосовно багатьох резонансних убивств, криваві сліди від яких усіх ведуть прямо в Москву, Кремль, і з яких досі ні одне не розслідуване.

Невідповідність московських дій з розкручування та гальмування Карибської кризи, яка поставила світ на грань термоядерної війни, іншим тогочасним подіям, вже тоді усім впадала в очі: "Компромисс не удовлетворил никого. При этом он явился особенно острой дипломатической неловкостью для Хрущёва и Советского Союза, которые выглядели дающими задний ход в ситуации, которую сами же и создали": [http://ru.wikipedia.org/wiki/Карибский_кризис , (розділ "Последствия", версія 2006 року)]

І звичайно що належні висновки на майбутнє з того величезного проколу московськими убивцями були зроблені, і тепер усі, причетні до запланованих в Москві резонансних убивств, негайно фізично ліквідовуються.

Наприклад, доводилось бачити інформацію про те, що з вертикалі керівників московських концтаборів, причетних до того концтабору, в якому у 1985 році був убитий Василь Стус, вже на початку 90-х років давно жодного не було серед живих.

Що ж до безліч резонансних відвертих убивств і несвоєчасних смертей з сумнівними обставинами українських політичних і культурних діячів останніми роками на українській землі, криваві сліди від яких усіх ведуть прямо в Москву, Кремль, то треба відверто зізнатися, що доти, доки Україна не стане дійсним учасником НАТО, їхнє справжнє розслідування, не кажучи вже про якісь там суди, повністю виключене, а повна безкарність убивць і надалі цілком забезпечена – з огляду на відсутність реальних гарантій безпеки України та повну ясність стосовно того, що московські убивці задля забезпечення свого особистого вигляду ніби як не злочинців, без жодного якогось трепету завжди готові скористатися своїми численними наявними тут в Україні чи деінде засобами, не зупиняючись ні перед чим – будь-якими засобами, у тому числі наприклад покласти життя будь-якої кількості нормальних людей – без врахування при цьому, свої вони чи чужі.

Вересень 2006

Українська політологія, або "Атдадім Львов Палякам"

Наше тепер – це продовження нашого ж минулого.

Здавалося б елементарна, до буквально примітивізму елементарна аксіома, однак коли йдеться про діючі в наше тепер в Україні політичні сили, то ця аксіома перестає бути аксіомою.

Вона, схоже на те, взагалі на жаль перестає бути. А що буває з наукою, коли з її основ викинути ключову аксіому, мабуть не дуже важко здогадатися.

Тільки що – тільки що не тільки у історичному масштабі, а й у навіть практично просто життєвому масштабі тільки що в Україні відбулася серія величезних, унікальних, відсутніх в історії інших народів цілеспрямовано витворених невидимим суб'єктом усенародних трагедій, які залишили по собі величезні не шрами, ні – величезні, ще зовсім не загоєні рани на тілі та в душі українського народу.

В кожній правовій системі приховування злочину, його слідів – так само злочин. Отже злочин винищення невідомої нам, але відомої убивцям кількості мільйонів українців з допомогою голодоморів іще не закінчений. Він продовжуватиметься доти, доки убивці приховуватимуть величезні сліди своїх злочинів.

Але злочинна серія голодоморів 20-го сторіччя є тим фундаментом, на якому ґрунтується сьогодення в Україні далеко не тільки тому, що вони залишили зяючі криваві рани українському народу. Хоч які ті рани грандіозно великі та криваві, але вони, на жаль, не є іще найгіршим з того, що нам залишили голодомори.

Оскільки великі історичні події в Україні, а голодомори є великими історичними подіями, суттєво одрізняють минуле нашого народу від минулого інших народів, то важко мабуть було б сподіватися на те, що політичні сили в Україні, тобто суб'єкти політичного життя, визначною часткою яких є ті події, будуть подібні до таких політичних сил в інших народах. Голодомори ж тим часом були настільки політичними подіями – тобто подіями, дотичними до геть усіх, що в Україні мабуть що не було нікого, хто б не опинився – може тією чи іншою мірою, але чітко з якогось і то протилежного до іншого боку. Іншими словами, голодомори різко розмежували усіх в Україні на дві спільноти, одна з яких була досконало озброєна усіма матеріальними, організаційними та інтелектуальними тогочасними досягненнями для використання тих засобів з метою винищення іншої, протилежної спільноти. А що спільнота убивць українського народу була і напевно й надалі залишається тільки часткою, передовим загonom московського злочинного оргутворення в Україні, то це вже дещо інше питання, яке хоч тісно і пов'язане з українською політологією, але суть питання міняє мало. І сподіватися на те, що це широке і глибоке розмежування, таке широке і глибоке, що ширшого і глибшого собі уявити мабуть що не можна, за якийсь невеличкий проміжок часу без жодних суттєвих суспільних змін зникло, дуже і дуже було б наївно.

Здобуття ж незалежності анітрохи не пов'язане із якоюсь зміною розкладки справді діючих політичних сил, коли кадри з одних керівних структур зайняли свої місця в керівних же структурах з іншими назвами, а в тих структурах, які залишилися без змін, лишилися керувати далі ті ж самі люди, а особливо в тих структурах, які займаються визначенням перспективності одних кадрів і не перспективності інших. Як от візьмемо наприклад надзвичайно перспективного зараз політичного діяча Віктора Медведчука, якого ще на початку 80-х рекомендували Георгію Крючкову саме як надзвичайно перспективного молодого політичного діяча. А тепер ті ж самі рекомендатори того ж самого Віктора Медведчука так само рекомендують таким самим (чи тому ж самому) Георгію Крючкову. Це лише тільки широко відомий приклад, а що тим часом відбувається у менш широко відомих але більш широко розповсюджених випадках, то можна бути певним, що навряд чи за суттю хоч трохи інакше.

І коли ціле суспільство розмежовується на з одного боку убивць а з протилежного – жертв, то решта чинників його поділу на окремі групи (стратифікація) як от поділ праці, етнічне походження, стать, вік, релігія і таке інше починає бути безумовно підпорядкованим першому, основному, а саме бути з убивцями – чи з тими, кого ті убивці збираються убивати.

Коли серійний убивця убиває 50 ні в чому не винних людей, то весь світ здригається від жаху. І пам'ять про ті злочини не вщухає десятки, коли не більше, років. Чому це так, цілком ясно та зрозуміло. Тому що нормальна реакція на злочини у нормальних людей – це звичайно що крім осуду також потреба розслідувати, знайти винних, виявити причини, покарати винних і усунути причини, що призвели до можливості учинення таких злочинів. Захистити усіма засобами суспільство од такого та подібних злочинів. А ще тому, що саме в основному нормальними людьми у нормальних суспільствах наповнені державні, економічні, політичні, силові структури та засоби масової інформації.

А тепер уявімо собі, що згряя серійних убивць впевнено контролює усі ці названі оргструктури та медіазасоби. Чи будуть у такому випадку хоч комусь, хоч краєм вуха колись відомі хоч якісь із злочинів зграї? Крім самих жертв, звичайно. І чи стане хтось розслідувати у такому випадку, шукати винних, виявляти причини злочинів, шукати злочинців, карати їх та усувати причини злочинів, тобто шукати, карати та усувати самих себе?

Саме якраз таку відсутність пошуку злочинців, відсутність розслідування причин, відсутність покарання та відсутність спроб усунути причини злочинів ми бачимо стосовно убивства нам невідомої (але відомої убивцям) кількості мільйонів людей в Україні голодоморами 20-го сторіччя. Убиті трьома голодоморами люди, в основному це були діти, лежать зараз десь в безіменних могильниках – не могилах, а їхні убивці як контролювали в момент убивства усі важелі державної машини та засобів масової інформації, використовуючи їх для убивства, так і контролюють й надалі тепер (невеличкі проколи хоч і бувають, але наразі завжди вчасно ліквідовувались) виконуючи свої злочинні плани та розбудовуючи і то надзвичайно посилено причому нові. Тобто займаючись тим, у чому спеціалізувалися раніше, спеціалізуються й зараз. Не розбудовувати ж економічний та духовний розквіт українського народу. Щойно убивали його мільйонами, то тепер напевно слід продовжувати й далі те саме, раз

так успішно діло пішло. Ну а засоби звичайно що міняються, прогрес на дворі.

Ось ці люди разом із їх намірами та почуттями до українців на ключових позиціях у владних структурах, що виступають як злочинна політична сила – це якраз саме те найгірше, що залишилось нам тут в Україні від голодоморів. І тільки наявність цієї сили та її невпинна "робота" може пояснити м'яко кажучи "недооцінку" голодоморів 20-го сторіччя в Україні... Представники цієї сили сидять собі за лаштунками, спорудженими з брехні ними ж, типу звичного указування своїми пальцями на вину котрогось із народів, російського скажімо а чи єврейського, для того, щоб закрити од невченого ока свою циклопічно протиприродну колосально злочинну діяльність, перш за все голодомори, сидять там точнісінько так, як вони сиділи там до, під час, і після кожного з голодоморів. Усі вони ніде не зникли, не поділися ніде жодним ніяким чином. І той їхній практично повний контроль над усіма скільки-небудь значимими установами в Україні ніколи не переривався ніяк а ні на мить.

З того, що те гіпермасове убивство здійснювалося із тотальним використанням можливостей усіх державних структур, важко не зробити висновок, що то була таки політична сила. І коли ми наприклад чуємо, що сучасна Німеччина – це спадкоємниця Німеччини часів другої світової, то це можна зрозуміти. А от Москву-2002 назвати спадкоємницею Москви-1933 якось не дуже виходить. Як скажімо Лондон-2002 спадкоємцем Лондону-1933. Це зараз просто той самий Лондон. Це просто та ж сама Москва трохи пізніше, але ніяка не спадкоємниця. Зміна обрисів підконтрольної території? Лондон навіть мабуть що значно більше територій втратив з того часу, ніж Москва, ну і що. І коли ота політична сила зуміла убити нам невідому кількість мільйонів чудових людей (навіть без огляду на те, що це в основному були діти), то це таки саме політична сила, а не щось незбагненне потойбічне, хоч безперечно що диявольське спрямування цієї сили ніяк не можна піддати якомусь сумніву. І що коли ота політична сила зуміла без зайвого розголосу ретельно підготувати убивство мільйонів прекрасних людей, без розголосу ж втілити свої плани в – мало було не написав "в життя" – втілити свої плани у смерть мільйонів українців, і після убивства, знову ж таки без зайвого розголосу, сховати мільйони трупів підло та підступно убитих людей і десятки років тотально дотепер стримувати витoki інформації стосовно своїх суто апокаліптичного масштабу убивств, то невже не може бути однозначно

ясно, що та політична сила не просто собі існує, а абсолютно успішно при цьому контролює усі важливі важелі впливу в українському суспільстві (Москва – то справа мабуть що більше росіян, хоч нас торкається й суттєво) і то насамперед в економіці, політиці, в засобах масової інформації та в силових структурах.

Якщо розуміння політичної ситуації можливе без називання своїми іменами реально діючих політичних сил, то значить вирішувати задачі можна без формулювання їх умов. Хоч в даному нашому українському випадку вести мову про відсутність розуміння було б не зовсім те, що ми насправді маємо в дійсності. Однак слід зауважити, що хоч розуміння у розумінні відсутності здивування у численних випадках виявів тієї дійсності і є, та воно, на жаль, на якомусь ну зовсім не співпадаючому із свідомістю рівні. Я маю на увазі, що коли наприклад якийсь покидьок невідомого народу пропонує: "Атдадім Львов Палякам", то ну ні у кого не виникає запитання, а до кого ж це звертається даний покидьок. Кожному ж бо ясно і зрозуміло, до кого. Ну не до українського ж народу звісно. А також ні у кого не виникає (коли не приндितись) жодного сумніву у тому, що дана пропозиція носить зовсім не якийсь там дивно шизоїдально-вивернутий характер, а є досить таки реалістичною пропозицією з цілком достатніми підставами та засобами для виконання тими, до кого звернута. Які в один момент розпізнають один одного за ознакою українофобії, наявність якої – запорука швидкого просування по службі в державному апараті держави Україна (а любити свій народ – запорука гальм на кожному кроці), тому що обговорювана політична сила не може не пильнувати перш за все кадрові питання, які, як відомо, рішають все, і то серед кадрових питань безумовно найпідконтрольніші перш за все ті із них, од яких найбільше залежить успіх запланованих на ближчий час злочинних акцій. За цією ознакою можна здогадуватись про напрямок, у якому планується завдати чергового удару українському народу. Як от очевидний приклад з Національним банком. При таких результатах роботи Національного банку в останні роки нормально було б усебічно турбуватися про стабільність обстановки навколо нього, чи не так? однак ми бачимо цілком зворотній процес.

Чи не захомура дещо картина вимальовується? Можливо. Що є то є, як було якимось сказано. І оскільки правда не належить до таких речей, які хоч трохи залежні від того, чи хтось стає на її бік а чи ні, вона просто собі є, та й усе, то не лишається нічого іншого, як спробувати стати на її бік. Останнє

можливо що стосується не усіх. Тому що насправді важко не визнати, що кожна без винятку людина таки дуже і завжди залежна від того, знаходиться вона на боці правди а чи з протилежного боку. Коли не так, то нехай хтось поправить. Ага, і що робити. Може американці кинуться на допомогу, рятувати? Але не слід забувати, що як колись раніше, так і тепер для американців що найважливіше, то це залишитися цілими самим. І тому, безперечно, коли тільки загроза різко зростає, вони цілком зрозуміло, усебічно наближаються до джерела загрози. Установити дипломатичні стосунки, дружбу, партнерство, спільна боротьба проти тероризму. Клінч, з усього видно, розглядається як значно більш ефективний метод захисту при загрозі разуючої атаки супротивника, аніж задкувати. А тим часом зараз, коли порівняти з 1933, загроза для Америки безперечно значно більш реальна через наявність зброї масового знищення та засобів її доставки. Тому від Америки допомоги мабуть що слід чекати не особливо дуже. І надто коли вона цілком можливо розглядає нас як ціну свого благополуччя, забуваючи про досвід моральних компромісів Німеччини разом з її опломбованими вагонами з "революціонерами".

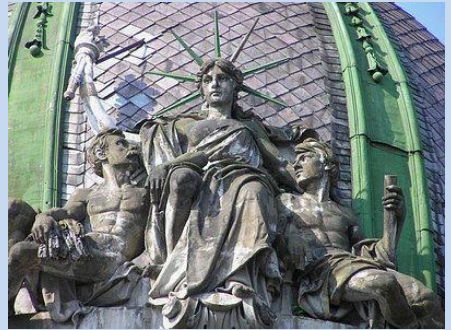
Чим ота п'ята колона Москви готується нас пригостити, не дуже важко здогадатися з огляду на те, як вона використовує геть усе можливе, щоби ми не згадали по-справжньому – як це належить – про ту частину самих себе, яка біля кожного населеного пункту лежить закопана у невідомих могильниках, залишених трьома організованими тою колоною голодоморами. Вони усі в тих могильниках поклали свої життя на те, щоби ми отут зараз не дурили самі себе, що то все якісь порожні здогади, фантазії або що. Усі вони – це мільйони свідчень проти убивць, і ціна кожному з тих свідчень, вищою вона не буває – життя чудової людини. Чи може щось бути іще більш переконливим? Тут, в Україні, де за принаймні тисячу років до 1921 року не було жодного якогось голоду. Має бути ясно, що буквально геть усе, що би ми не робили, усе буде мати значно гірші наслідки для нас усіх, за винятком звичайно що убивць, якщо не глянути при цьому одверто у вічі справжній, реальній загрозі, причому так добре перевіреній, що далі вже нікуди.

Грудень 2002

Минуле України, майбутнє Америки

...а що ж саме ненавидять україно-американофоби? Остаточний предмет ненависті, так би мовити. І чи не найбільш природно буде шукати остаточний предмет ненависті не там, де основний масив злочинів даної політичної сили ще попереду, тобто в США, а там, де суть ненависті уже явилась, де грандіозні злочини, наслідки ненависті, уже давно реальність?

Цитата: =====: [...] Він звинувачується у навмисному замовчуванні факту голодомору в Україні під час висвітлення радянського життя у 30-і роки. 1932 р. Дюранті отримав Пулітцерівську премію – найбільшу нагороду в галузі журналістики – "за безсторонні й об'єктивні репортажі" з СРСР. [...] 31 березня 1933 Дюранті писав у New York Times: "Немає ніякого голодомору". Через півроку його думка не змінилася: "Будь-яка інформація про голодомор є перебільшенням або навмисною пропагандою" (New York Times, 24 серпня 1933). :===== Катерина Тищенко, УП, 12.06.2003, 18:51
Українці оголосили війну померлому апологету Сталіна.

Брехливий журналіст тоді, у тридцяті роки, не просто дурував американський народ (навіть чи владні структури США дізнавалися з преси про дійсні події в Україні, про за усіма параметрами нечуване у світовій історії масове убивство), та був удостоєний за це найпрестижнішої премії у галузі

журналістики Пулітцерівським комітетом. Ця премія свідчила тоді, незмінно свідчить і зараз, тепер, про справжнє ставлення даного комітету та причетних журналістських кіл до того, правдиву, а чи діаметрально протилежну до дійсності інформацію надають читачам колеги.

Однак, на жаль, сказати з огляду на дії Пулітцерівського комітету тільки те, що навколопулітцерівська журналістика не надто об'єктивна, це буде мало що сказати.

Крім брехні Дюранті були ж і правдиві публікації, але Пулітцерівський комітет без вагань однозначно став на бік обману американського народу, визнавши брехливого журналіста своїм лауреатом. Тим самим назвавши брехню для американського народу правдою та правду брехнею. А що в політичних колах США, обізнаних із тим, що справді діялось в Україні, тоді не знялась хвиля протесту проти обману Пулітцерівським комітетом американського народу, то це мабуть, теж дещо означає. Перш за все, що тодішнє керівництво США мабуть, не надто було виразником інтересів американського народу, який (народ) не думаю, що був зацікавлений тоді у тому, щоб засоби масової інформації дурили його, а був тоді (як мабуть що і тепер) зацікавлений у тому, щоб знати правду, тобто те, що справді відбувається в реальній дійсності.

Усвідомлення необхідності обману американського народу тими колами, що змогли дієво підтримати убивство українського народу, і які були достатньо широко як для цього представлені в політичних та інформаційних верхах США-1933, означає те, що в тих колах була ясність стосовно того, що американський народ, основу, ядро якого складають глибоко віруючі релігійні громади, не підтримав би політику сприяння убивству.

Як от зараз, коли стали відомі факти використання хімічної зброї в Іраку проти власного народу, то американський народ не підтримав суверенітету злочинного режиму на убивство власного народу. Убивство безборонних людей завжди залишиться просто убивством. Навіть коли його чинять державні структури в межах власної країни. Убивці українського народу, звісно, за таке суверенне право. Але зараз, схоже на те, дюрантіподібні журналісти та Пулітцерівський комітет суттєво втратили в США свій вплив, і інформація про масові убивства мирного населення в Іраку злочинним режимом дійшла до американського народу.

Цілком ясно, і тисячі неспростовних фактів свідчать про це, що голодомори 20-го сторіччя в Україні були цілком свідомими, добре спланованими з глибоко ешелонованою підготовкою убивствами українського народу.

І що чинила це убивство не якась там окремо взята особа (чи особи), а політична сила, широко представлена далеко не лише в Москві та Україні, і критерієм входження конкретної окремо взятої особи в дану політичну силу (належності до неї) є ненависть до українського народу. Без ненависті до українського народу задумувати, планувати, організувати, тобто чинити убивство українського народу було б неможливо.

Саме ці люди, повні ненависті до українського народу, які задумали, спланували й організували убивство, саме вони складають собою ядро політичної сили, яка здійснила безприкладні у світовій історії злочини.

І оскільки убивці жодним, ніяким чином не зазнали ані найменшої відповідальності за свої гігантські злочини, і усі залишились живими та здоровими і, звісно, й надалі, як і раніше, на керівних посадах в інформаційних, силових, планових, кадрових та інших важливих державних та впливових структурах, і усі після виходу на пенсію користувалися та користуються й тепер численними пільгами, які самі ж для себе і придумали під виглядом нібито пільг для фронтовиків, то чому це їх ненависть до українського народу повинна була зникнути?

І вона не зникла. І свідчень тої ненависті повнісінько кожен може побачити, і то не тільки у реальному житті, а й навіть у даному форумі. Саме по ненависті до українського народу ці люди, на яких кров мільйонів ні в чому не винних чудових людей, швидко й безпомилково розпізнають один одного тепер, в наш час, і старші торують молодшим зелену вулицю до керівних посад різного калібру, передаючи їм разом із ненавистю до українського народу відповідальність за грандіозне, справді апокаліптичного масштабу, принаймні трикратне вбивство українського народу в 20-му сторіччі.

І оскільки ми бачимо численні й незмінно стабільні вияви ненависті від численних тих самих осіб (навіть у даному укрполітному форумі) як до українського так і до американського народу, то найцікавішим питанням починає бути питання про те спільне, про причини, що лежить в основі цієї

ненависті. Тобто про те, що знаходиться за лаштунками численних і на перший погляд таких розмаїтих виявів ненависті. Іншими словами, а що ж саме ненавидять україно-американофоби. Остаточний предмет ненависті, так би мовити. І чи не найбільш природно буде шукати остаточний предмет ненависті не там, де основний масив злочинів даної політичної сили ще попереду, тобто в США – а там, де суть ненависті уже явилась, де грандіозні злочини, наслідки ненависті, уже давно реальність, в Україні.

І зрозуміти, а що ж саме вони ненавидять, найпростіше буде після того як буде ясність стосовно того, а кого конкретно вони убивали.

Тим більше, що така ясність була досягнута – не пізніше 50-х років 20-го сторіччя. І навряд чи комусь колись вдасться більш точно, лаконічно й реалістично її висловити, аніж це зробив геніальний Свідок:

"Все разом мало вигляд якоїсь зловісної сатанічності, досі не відомої, але тепер прозначеної, ніби в діях вихідця звідкись: Жовтого князя, мов поворотного, з пройнятою позолотою гоголівського Вія, серед подій інфернального характеру. Свій залізний палець він спершу наводить на віруюче селянство України, і раптом накидаються туди погубницькі сили з усього світу." (Василь Барка, "Жовтий князь", Київ 1999, Від автора)

Віруюче селянство України, тобто носіїв найвищої людської моралі, ось кого убивали погубницькі сили усього світу.

З огляду на Дюранті та Пулітцерівський комітет, а це були зовсім не поодинокі вияви сприяння убивству, і то далеко не тільки в США, слова "погубницькі сили з усього світу" мабуть, уже не можуть видаватися чимось на кшталт деякого поетичного перебільшення, чи не так.

І оскільки співубивці українського народу, що були резидентами США в періоди вбивства українського народу, свідомо дурили американський народ, а обман народу досить важко трактувати як вияв дружніх до нього почуттів, то чи не логічно буде з боку американців припустити, що коли в сусідньому будинку чиняться жахливі убивства, а ми на те крізь пальці (з подачі співубивць у своєму домі) споглядаємо, то невже можна всерйоз сподіватися, що через деякий, не надто тривалий час після успішного убивства ті ж самі убивці, збагачені величезним досвідом апокаліптичного масштабу убивств, а також досвідом приховування гігантських слідів тих убивств, не звернуть свій погляд і в наш бік?

При тому, що при відсутності юридичних констатацій стосовно гігантських злочинів в Україні і при наявності в убивць своїх представників на високих постах у владних та впливових колах в США, було не дуже важко створити сприятливі можливості для масової міграції в США справжніх убивць та молодих їх прямих, із бездоганними анкетами, спадкоємців, сповнених окрім ненависті палким бажанням показати себе в у не менш серйозному ділі, аніж трикратне убивство носіїв високої людської моралі в Україні. З огляду на вже убитих ними людей в Україні не становить надто великих труднощів зрозуміти, хто ж є головною мішенню цієї політичної сили в США.

І не важко здогадатися, що якби убивці поділяли ставлення убитих ними людей до основ людської моралі, то убивство було б неможливим. Однак воно, убивство, було учинене. І це свідчить про те, що убивці не поділяють ставлення убитих ними людей до основ людської моралі. У той час, як почуття здорового глузду дійсних та потенційних жертв, носіїв основ нормальної високої людської моралі, заперечує саму можливість відкидання того, без чого (з їхньої точки зору) зникає сам сенс життя. Здоровий глузд нормальних людей заперечує можливість відкидання основ людської моралі. І нам невідома кількість мільйонів їх (точна кількість досі приховується в московських спецхранах) ціною свого життя довели це. "Народ витерпів один з найвеличніших іспитів в історії своїй – в нім подолав супротивника моральними силами і – висходячи вслід своєму Спасителю на власну Голгофу: прийняти ніби хрещення огнем – у муках, подібним хресним, через відданість своїй життєвій правді-вірі. Від неї не відступив, воліючи гинути." (Василь Барка, там же)

Тому експлуатація здорового глузду нормальних людей суттєво допомагає убивцям приховувати їх злочини та мотивацію тих злочинів. Цей здоровий глузд нормальних людей ґрунтується на тих же моральних імперативах і не допускає можливість того, що у когось у душі вони цілком відсутні. Однак численні факти незаперечно свідчать про те, що продовжувати дурити себе і вважати, що люди без моралі неможливі, це все одно, що знов вкладати в руки убивцям зброю для нового убивання. Що їм, до речі, якраз і потрібно. Чого вони бажать найбільше. Люди без жодної моралі існували раніше, існують вони і тепер. Це не означає, звісно, відсутності у людей без моралі знань про мораль та про значення моралі для нормальних людей. Це означає тільки те, що моральні імперативи у таких людей не визначають їх

дій. І знання про ці моральні імперативи допомагає їм прогнозувати дії нормальних людей. А також, звичайно, успішно проходить різні там тести, співбесіди і таке інше в процесі скажімо виїзду в США та облаштуванню там спершу наприклад, в освітній сфері, а вже потім, після невеличкої обкатки, можна переходити в якісь скажімо, аналітичні центри чи щось таке інше поближче до ЗМІ і силових та управлінських структур.

Деякі з таких іще свіжих мігрантів виявляють свою ненависть до українського та американського народів прямо тут, в даному укрполітному форумі. Слід зауважити один досить таки помітний ефект. Після переміщення таких наповнених ненавистю осіб на американський континент активність кожного з них у розплоді ненависті незмінно різко зростає. Цей добре нам отут у форумі помітний факт красномовно свідчить не стільки і не так про величину пробоїни в еміграційній та асиміляційній політиці США, хоч про це, звісно, також, а, що головне, про те, що основна активність злочинної політичної сили разом із масами убивць із теренів экс-СРСР _вже_ переповзла на американський континент. І хоч американці й відчувають величезний ріст ненависті ("За що вони нас так ненавидять?"), але жодної ясності стосовно того, _хто_ ненавидить і _кого_ ненавидить, у цьому широко відомому питанні не видно. А що ті, хто ненавидять, не квапляться декларувати, що саме вони насправді ненавидять і кого збираються убивати, то цьому навряд чи слід дивуватися. Така відсутність декларацій стосовно справжніх намірів є просто необхідною умовою успішності злочинів. Тут, в Україні, вони також не декларували, що саме ненавидять і кого збиралися убивати. Навпаки, робили і роблять усе можливе, щоб притримати чи спотворити будь-яку правдиву інформацію про себе, про свої наміри і про свої гігантські злочини.

Такі величезні злочини і такий малий процент розкриття свідчать про надзвичайно високу кваліфікацію убивці. Але це не означає, що раз так, то не варто турбуватися. Є така думка, що потурбуватися варто. І що те, що відбувається зараз, це не що інше, як підготовка до нових апокаліптичного масштабу убивств. І що коли не потурбуватися про те, щоб уся правда про організацію, виконання й приховування слідів голодоморів в Україні та про виконавців усіх цих дій вийшла на поверхню, то це буде те саме, що потурбуватися про сприятливі умови для нових величезних убивств. Жодної причини в убивць не готувати нові злочини нема.

Український народ уже пожав плоди цієї ненависті, і то не раз. Не сама по собі ота ненависть розпалюється. Її розпалюють, тому що щоб почати убивати в потрібних цим убивцям масштабах, спершу слід добряче попрацювати над тим, щоб чаша ненависті була наповнена по вінця. Руки ж для убивства очевидно будуть розв'язані в той момент, коли чаша сія переповниться.

Червень 2003

"Свої, сільські!"

"Бабцю! А хто ж ото ходив в 1932 році по хатах в селі і забирав останні крихти, прирікаючи і старих, і малих на страшну смерть?"

Кожного разу, коли доводиться бачити на екрані спікера Ткаченка, завжди згадуються слова, сказані у відповідь на моє запитання: "Бабцю! А хто ж ото ходив в 1932 році по хатах в селі і забирав останні крихти, прирікаючи і старих, і малих на страшну смерть?"

І тут бабця сказала приголомшливу фразу: "На свої, сільські!"

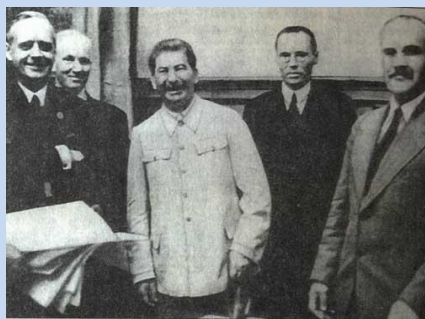
Неможливо забути ті слова. В кожному селі на схід від Збруча було повно отих "своїх, сільських". А на захід від Збруча – не було. Бо була одна-єдина на те причина, бандерівці. Тому на захід від Збруча не було ніяких голодоморів 46-47, ніяких "своїх, сільських". Тільки пряме фізичне винищення. Вивезення цілих сіл з вбиванням по дорозі.

Червень 1999

Такого злочинного утворення... більше не існує?

Свої, сільські – це тільки ланка створеного убивцями голодоморного ланцюга, яким московські убивці – і надалі успішно сьогодні діюче оргутворення московських убивць – душили український народ.

Серед зауважень до статті "Свої, сільські" автору цих рядків Олександр Франчуку (Olexandr Franchuk "olexandr@hotmail.com", далі тут – Ole) довелося висловити наступне:

Ole: Технологія московських голодоморних убивств українського народу, починаючи з 1932, була б неможливою без чіткого розподілу суспільства на дві сторони, на тих, хто убиває – виконавців волі московських убивць, і тих, кого убивають – власне український народ. Такий розподіл (стратифікація) був здійснений з допомогою цілого ряду заходів, головним чином само собою убивств, як от розстріляне відродження, коли московські убивці убили майже усіх культурних освітніх і наукових українських діячів, розкуркулення, коли московські убивці убили чи депортували усіх економічно успішних й авторитетних селян, колективізація, коли усі продовольчі запаси українського народу були поставлені під повний московський контроль. Свої, сільські – це тільки ланка створеного убивцями голодоморного ланцюга, яким московські убивці душили український народ. Хоч і необхідна ланка, але далеко не першопричина всього ланцюга. І скільки б виконавських ланок не було між тим, хто задумав убивство, і жертвою убивства, але убивцею завжди вважався, і буде вважатися той, хто його задумав. У випадку московських голодоморних убивств українського

народу це і надалі успішно сьогодні діюче оргутворення московських убивць.

У дописувача форуму ukr.politics "MS", який підписує свої листи "Микола Середа" (далі тут – MS), мешканця США, цілком законно виникло ось таке слухне запитання до автора наведених вище рядків:

MS: Якщо Олександр Франчук вже подав означення виразу "надалі успішне діюче оргутворення московських убивць", ласкаво прошу дати посилання, як також повторити у якомога повному форматі це означення. Це могла бути моя неухажність, але, хоча останнім часом я бачу цю формулу там, де Олександр Франчук бажає непоіменно назвати головного ворога українського народу, не обвинувачуючи при цьому російський народ як такий (принаймні так я розумію доцільність ужитку цього формулювання) – я чомусь ніде не зауважив ніяких пояснень, як також ані найменшого розвитку цієї ідеї, чи то пак тези.

Що це за оргутворення? Де воно мешкає? За які гроші платить воно за свій хліб з маслом і за свої квартири? Хто є членами? Хто є заправилами? Хто служить йому на середньому та рядовому рівнях? Чи це є якась етнічна група, або група з характеристиками, подібними до етнічної групи? Чи може це щось на зразок Ордену Масонів, або Єзуїтів? Щось на зразок Ал-Каїди? Чи воно підпорядковується Кремлю, чи навпаки, воно підпорядковує Кремль?

Ласкаво прошу не поскупитися з поясненнями.

З огляду як на принциповість самого цього запитання, так і на (в основному) наявність відповіді на нього, наведемо нижче кілька запитань та відповідей стосовно аналогічного, і близьких до нього питань – у вигляді діалогу, який відбувся з 18 по 30 квітня 2002 року, між автором цих рядків й дописувачем форуму ukr.politics "Mykola Sereda", мешканця США, який підписував свої листи "Микола Середа – українець із Сумщини" (далі тут – MS):

–

Оле: ...є ясність, що доки ніхто не взяв на себе вину за організацію і проведення голодоморів; не дав доступу до інформації про те, як це все конкретно робилось і чому; не попросив привселюдно вибачення за учинене, доти є усі підстави цілком обґрунтовано вважати, що злочинне

утворення, яке учинило усі ці величезні злочини, готує нові. Замітаючи страшні сліди старих злочинів гігантського масштабу.

МС: На мою думку, такого злочинного утворення, яке учинило ті величезні злочини, про які йшла мова (Розстріляне Відродження, Голодомор і т.п.) і яке мало б готувати нові, більше не існує.

Оле: Якщо Ви помиляєтесь і те утворення все ж таки по досі існує, то Ваше голослівне запевнення, що ні, не існує, – це саме якраз те, що конче потрібне для розгортання подальших дій з боку цього злочинного утворення. Самореклама себе як злочинного утвору жодним чином ніколи раніше не входило і мабуть зараз також не входить у його плани. Я певний, що воно існує.

Для успіху злочинної діяльності без маскуванню ніяк не обійтися. І коли Ви не маючи жодних для такої заяви підстав запевняєте, що величезне злочинне утворення ні з того ні з сього раптом само по собі не просто призупинило активну діяльність, не просто дещо поміняло методи роботи, збагативши свій досвід новими і новими злочинами, а просто взяло та й і припинило своє існування. Самоліквідувалося, так би мовити. Тихенько та без зайвого галасу саморозпустилося. А велика кількість його людей, які усе життя більше нічим не займалися, а тільки готували безліч сценаріїв злочинів, втілювали їх у реальні дії, користуючись розвинутою спеціально для цього інфраструктурою та готували собі зміну, одного чудового дня ні з того ні з сього зайнялися благочинною (замість злочинної) діяльністю. Разом із щойно вихованим падрастаючим пакаленієм. Разом із розгалуженою агентурною та п'ятиколонною мережею? Чи не забагато виходить елею? І чи не замало здорового глузду?

Якщо Ваша позиція полягає у тому, що злочинне утворення раніше існувало, але тепер уже ні, то Вам слід пальцем показати на шкалі історії недавню точку, коли те злочинне утворення припинило своє існування. Ну і пояснити причину, чому це воно раптом зникло. Тому що ціна помилки надто висока. Якщо те злочинне утворення, яке зорганізувало голодомори, все ж таки існує, а ми себе давай будемо тішити думкою, що ні, не існує, то уподібнимся тим самим вівцям, які, гнівно бекаючи, чимчикують собі прямісінько на бойню вслід за віртуальним (чи реальним) але бараном. Порівняно із питанням, продовжує існувати злочинне утворення, яке організувало голодомори в Україні, а чи зникло само по собі, (як роса на сонці), решта питань – просто дріб'язок і надто похідні від нього.

МС: Натомість існує прошарок, клас осіб, котрі походять від цих злочинців, і котрі зловживають Україною і українським народом у нових обставинах. Цей прошарок російськомовних злочинців, нащадків катів і вбивць українського народу, тобто кацапи, самі несуть у собі ознаку того, як їх ідентифікувати – вони і надалі уживають мову іноземних загарбників. Тут між нами різниця не тільки щодо академічності vs. практичності підходу, але мабуть і в тому, що Ви належите до тих, котрі сприймають теорію змов. Автор цих рядків назагал не сприймає, автоматично, теорії закатів, змов, секретних наперед продуманих планів, приготованих якимись хитромудрими установами. Ні, на мою думку, і з мого досвіду, історія назагал відбувається непередбачувальними кроками, і немає такої сили, яка сама по собі могла б її контролювати.

Оле: Тобто коли Ви особисто чогось не розумієте, то його на Вашу думку нема й не може бути в природі? прямо згадуються рядки "землю всю охвативая разом віделъ всю что временемъ сокрито". Ви словом "академічність" хочете що, принизити спробу розуміти що діється в реальній дійсності? А натомість закликаєте (з надійної схованки) молодих людей цеглою бити серверне обладнання яке не хоче підтримувати українську мову? Підлістю і брехнею підлість та брехню викорінювати? З допомогою тортур заставляти вживати українську мову, хто не бажає? І що то за теорію змов Ви тут згадуєте? Я вперше про таку чую од Вас. Тут між нами різниця не в академічності. Ви чомусь хотіли б, схоже на те, заваруху обґрунтувати, чим більшу, тим краще. І щоб учасники не надто думали при цьому, що роблять і для чого. Я ж вважаю такий шлях найкоротшим шляхом до чергового знищення української держави.

МС: Також, немає від кого сподіватися визнання вини за Розстріляне Відродження і за Голодомор. Дехто може, сподівається, що існує мовляв, паралель з Німеччиною, яка визнала певну частку вини і то не тільки на словах, але і готівкою (виплати постраждалим). Але до цього Німеччину примусила поразка у війні.

Оле: Бачу що Ви розумієте, що зникнення злочинного утворення у Німеччині обумовлене поразкою у війні. У московського утворення такої поразки нібито не було?

Оле: Оскільки УСЯ інформація про організацію та перебіг голодоморних дійств лежить у Москві,

МС: Це припущення підставово невірне.

Оле: Ви справді думаєте, що у Москві відсутня інформація про організацію та перебіг голодоморів? Як же так сталось, що вона, інформація про те усе, звідти зникла? Поясніть свою думку. А то я і далі (на вашу думку – помилково) вважатиму, незважаючи на Ваше авторитетне запевнення, що таки УСЯ інформація про організацію та перебіг голодоморних дійств лежить саме у Москві, а не десь в іншому місці. А також інформація про справжню мету і справжні причини організації голодоморів.

МС: Інформація про перебіг Голодомору, наприклад, була добре відома на Заході. Але ніхто не порухнув пальцем на захист України.

Оле: Тому Україна повинна могли захищати себе сама. Видно вже так заведено, що кожен народ турбується перш за все про захист себе, а не інших народів. А порожні ілюзії, що десь хтось переживатиме за безпеку українського народу, слід здати на склад безплідних сподівань. Усі народи, які досягли безпеки, досягли її не тому, що Захід чи ще хтось дуже ворушив пальцем на його захист, а завдяки власним зусиллям. Хоч на Заході й знали про голодомори, але УСЯ інформація про них може бути тільки у організаторів цих злочинів, тобто в Москві. А продовження приховування інформації про голодомори красномовно свідчить про те, що злочинне утворення, яке їх учинило, не тільки продовжує існувати й тепер, але й має достатньо засобів, щоб успішно перепиняти численні витоки інформації про них. Сліди тих грандіозних злочинів такі величезні, що тільки для нерозповсюдження інформації про них не обійтися без постійного виконання мабуть ну дуже не малої роботи.

Оле: неважко вчислити, звідки на Україну падає тінь убивці, який усіляко роздуває тут то американську загрозу, то яке он страшенне та аморальне життя в розвинутих капіталістичних країнах, то ще усіляке різне фуфло нам пропонує. У той же час готуючи – геть усі ознаки такої підготовки є, нові акти своєї величезномасштабнозлочинної діяльності, і то саме якраз в основному в Україні.

МС: Те що відбувається в Україні на шкоду Україні, напевно є наслідком діяльності ворожої кацапської п'ятої колони.

Оле: П'ята колона тому й називається п'ятою, що десь є перші чотири. П'ята колона без першої, другої, третьої і четвертої не має шансів ні на що. П'ята колона починає свою діяльність за указівкою керівників перших чотирьох, а не за власною ініціативою. Ріст активності п'ятої колони мабуть свідчить що перші чотири вже на марші...

МС: Довідка: в російській мові є приповідка, "Клин клином вишибают".

Оле: Невдала аналогія, і вживана Вами не вперше. Я ж як і раніше й надалі вважаю, що підлість та брехню ними ж знищити принципово неможливо. Та й і приповідки існують різні, ось наприклад: "У боротьбі проти дракона найголовніше – це не стати самому драконом". Коли боротися проти підлих й брехливих покидьків з допомогою підлості та брехні, то результат боротьби вже не залежатиме від того, а хто переміг. Це завжди буде перемога підлості і брехні.

МС: Також, і в російській і в інших мовах існує порада, не тратити непотрібно енергії на винахід велосипеда. Складаємо ці дві аксіоми разом, і виходить, що немає потреби витратити час на психоаналіз кацапських злочинців. До них слід лише застосувати винайдений ними, не велосипед, а метод вивчення мов. Вибивати з них язык і вчити їх загальнозрозумілій мові, їхніми ж методами. Єдині методи, які вони зрозуміють і сприймуть.

Оле: Допустіть на хвилю, що Ви помиляєтесь у своєму висновку про припинення існування злочинного утворення, яке організувало в Україні голодомори та інші злочинні діяння. Тобто припустімо що злочинна зграя існує й надалі, збагачена величезним досвідом проведення своїх грандіозних злочинів та їх прикриття, і чекає, шукає, та допомагає появі сприятливої нагоди для розгортання кривавих подій в Україні з метою усунути прикре непорозуміння з назвою "Незалежна Українська Держава". Тоді реалізація пропагованих Вами методів перетворюються буквально автоматично ось у якраз дану бажану нагоду. Без практично жодного шансу для українського народу.

Голодомори й Розстріляне Відродження – це далеко не єдині злочинні діяння злочинного утворення, маліна якого знаходиться у Москві. Величезний досвід проведення різноманітномасштабних злочинних операцій давно нагромаджений і готовий до використання в будь-яку хвилину. Великі маси добре керованих посіпак (п'ята колона) завжди

напоготові прийняти участь в будь-яких добре скоординованих акціях. Напоготові вже розроблені численні сценарії на всі випадки. І т. д. і т. п. Тобто Ваші пропозиції – буквально дорогоцінна знахідка для цих людей. І не грає ролі, чи це Ви з добрих міркувань помиляєтесь, чи зі злих не помиляєтесь. Результат на жаль той самий...

Оле: Якщо Ваша позиція полягає у тому, що злочинне утворення раніше існувало, але тепер уже ні, то Вам слід пальцем показати на шкалі історії недавню точку, коли те злочинне утворення припинило своє існування.

МС: Гарзд. Якщо пальцем, то на мою думку, слід вказати на 16 липня 1990 року, коли Українська РСР проголосила суверенітет. А перед цим, за пару тижнів (але я чітко не пригадую докладної дати) проголосила свій суверенітет Російська Радянська Соціалістична Федеративна Республіка.

Оле: Величезне злочинне утворення, яке складається з людей – разом із їх знаннями, намірами, величезними засобами (...) через проголошення Українською РСР суверенітету припинило своє існування??

Та у Москві від проголошення Українською РСР суверенітету зміни були мабуть на порядок менші, ніж як у Вашингтоні бувають що чотири роки (чи що вісім років) після переобрання президента.

Схоже що тут навіть аналогії із змією, яка поміняла шкіру, будуть надмірні. Більш точні будуть напевно такі, як от скажімо – як тільки Микола поміняв светра, то він уже перестав бути Микола.

Коли Ви дурите тільки сам себе, то це таке – кожен має право думкою радіти. Але коли Ви пропонуєте свої безглузді висновки, та ще й разом з рекомендаціями, що робити, які ґрунтуються на тих безглузких висновках, то це вже має дещо менш привабливий вигляд.

Оле: Для цього злочинцям потрібно що найперше, то це і надалі не допускати, як це їм весь час раніше цілком вдавалося робити, не допускати щоб величезні злочини стали фактом суспільної свідомості. Тобто щоб злочини не стали широко відомі та визнані усіма. Визнані не як трагічнієші помилки. Не як перегіби на місцях. Не як щось випадкове. А як злочини – добре продумані, підготовані і виконані. Ось що потрібно убивцям, щоб без перешкод готувати нові убивства. Їм потрібна темнота.

МС: Добре сказано. Тільки злочинці – вони не десь там закордоном. Вони, кацапи – в Україні, і їх легко пізнати – вони уживають мову іноземних загарбників.

Оле: Простота Вашого принципу упізнавання злочинців за мовною ознакою на жаль не є ознакою його вірності. І щоб це зрозуміти, не треба академічних міркувань. Досить просто кілька днів провести в Україні і на власні очі побачити повно фактів, які заперечують цей висмоктаний з пальця принцип.

МС: Вашими засліпленими від жаху очима Ви бачите одне. А факти демонструють інше.

Вкажіть, будь ласка, пальцем на злочинців, котрі Вас аж так от залякали.

Оле: О, прямо заляканими, засліпленими від жаху очима? Як це Ви так прозорливо догадалися, Хоробрий Ви Наш, завжди готовий сміливо жертувати юнаками по інший бік океану?

МС: Я був юнаком в Україні, і не боявся можливості стати жертвою. Два мої брати стали жертвами. Як також, загинули у боротьбі за Україну два мої діди, два дяді (один по материнській лінії, другий по батьковій), а числа двоюрідних братів і інших віддаленіших родичів, котрі загинули в боротьбі, або стали невинними жертвами, не можу навіть назвати, забагато, і не про всіх знаю.

Оле: Вашим згадкам про те, як Ви юнаком були, можна вірити, а можна ні, але коли додати Ваші дві теперішні брехні, (першу про відсутність злочинного утворення, яке організувало голодомори в Україні та інші злочини в різних краях, та другу про мовний критерій ворога), і предметно й повністю зовсім неакадемічно глянути, а що Ви маєте на мушці свого дуплету, то легко можна розрізнити так би мовити двох зайців одночасно. Перший головний – це державність українського народу. У вигляді хоч би спершу розриву на шматки держави за переважномовною ознакою. І другий – це запальні молоді люди, готові покласти своє життя за волю українського народу.

Не надто важко зрозуміти, а для кого ж так треба ці дві цілі конче вразити. А ще стає зрозумілим заодно, чому це у Вас не знайшлося спільної мови з українськими організаціями у краях Вашого тепер перебування.

МС: Звідки з'явився цей продукт Вашої уяви?

Замість того, щоб назвати, врешті, ту організацію чи установу, про яку Ви пишете, Ви приписуєте мені чортізнащо, аби лише подати на гора якусь ерунду про не ясно навіть що. Звідки у нашій розмові з'явився цей "вигляд" "розриву на шматки держави за переважномовною ознакою"? Що це за беліберда?

Ідіть відпочиньте...

Оле: Беліберда, продукт уяви? Якщо для Вас елементарна логіка – це беліберда, то чОго Ви хочете добитись?

Ось наприклад Ви стверджуєте, що від проголошення Української держави природа того, що контролює державну машину Росії, докорінно змінилася. Тобто раніше московська державна машина десятки (принаймні десятки) років була спрямована на реалізацію злочинних планів, у тому числі проти українців, а після проголошення державної незалежності Україною злочинний утвір раптом перестав існувати. І що ж змінилося? Що сталося такого, щоб можна було зробити подібний висновок? Може що КПСС трансформувалась у дрібніші партії? Може що відбувся відхід від комуністичної ідеології на державному рівні? Та просто смішно про це все говорити. Уся кадрова, силова, інформаційна, – уся інфраструктура як в цілому, так і в кожній з окремо взятих частин лишилася без жодних суттєвих змін. Якщо не вважати за суттєві зміни вихід старших на пенсію і заміну їх молодшими вихованцями. А ідеологія для мас завжди була ширмою, яку можна при потребі легко поміняти на модернішу. На таку, як треба.

[Оле: І другий – це запальні молоді люди, готові покласти своє життя за волю українського народу. Не надто важко зрозуміти, а для кого ж так треба ці дві цілі конче вразити.]

МС: Що це за нісенітниця? У Вас що, марення, що всі довкола – чийсь агенти, і готують Вам хану?

Оле: Я тільки прослідкував, що би було у випадку не приведи Господь реалізації Ваших ідей про відсутність тепер традиційних як завжди раніше злочинних намірів Москви щодо України й українців та мовну ознаку ворога. І що Москва розчулено спостерігала би за розправою над російськомовними в Україні, замість використати слухну нагоду для втручання з благородною метою наведення демократії і порядку. А не

намагався зрозуміти Вашу мотивацію. Ідіотські ідеї при наявності відсутності бачення реальної дійсності тягнуть за собою не пропаговані автором ідіотських ідей наслідки, (незалежно від мотивації автора ідіотської ідеї) а такі наслідки, які будуть продиктовані реальною розкладкою сил – у випадку спроби реалізації даної ідіотської ідеї.

МС: Ви так і не вказали на "злочинне утворення", яке, як можна зрозуміти з усіх Ваших попередніх виступів, продовжує існувати.

З мого боку, я вказав на те, яке колись існувало. І також аргументовано вказав на сучасну загрозу, яка походить від нащадків колишніх виконавців геноциду.

Моя теза була висловлена не раз, прошу переглянути, якщо Ваша ласка. Критерій: "ужиток мови іноземних загарбників – ознака зради" Вам не подобається? Пропонуйте кращий.

Оле: Мені чомусь не знаю чому цілком очевидним видавався та природним інший критерій. Але раз це не очевидно хоч для когось, то прошу, ось: "Брехливість і підлість – ознака ворога"

Українському народу нема з чим ховатися і нема потреби брехати та викручуватися. І за це він заплатив дуже і дуже дорогу ціну. А доказів того, що російськомовність далеко не завжди тягне за собою брехливість та підлість, повнісінько і то не тільки у реальному житті, а й навіть у даному форумі. Як і те, що у багатьох російськомовних учасників даного форуму нема жодної симпатії до деяких брехливих та підлих покидьків, присутніх у цьому форумі, незважаючи на їх російськомовність і намагання "захищати" інтереси росіян. (Насправді ж той "захист" не що інше, як намагання покидьків натравити на росіян інші народи шляхом протиставлення наприклад усього російського усьому українському). Разом з тим навколо українського народу тими підлими і брехливими покидьками різних народів нагромаджені такі величезні завали зловонної брехні, що нема мабуть нічого більш актуального за потребу їх розчистити.

МС: З Вашого боку, бачимо якісь приглушені згадки про якусь міфічну грізну ворожу установу чи організацію. Назвіть її, будь ласка, вкажіть на її координати.

МС: Назвіть ту жахливу організацію, про яку Ви пишете. Інакше я вважаю цю розмову вичерпаною. Шкода Вашої енергії, яку витрачаєте безпідставно.

Оле: Жодного разу я не писав про "жахливу організацію". Чи про "грізну ворожу установу чи організацію". Але потроху довелося майже звикнути що деякі шановні учасниці та учасники даного форуму, не будемо показувати пальцями, досить таки регулярно приписують мені свою власну словотворчість.

Що ж стосується злочинного утворення, про яке я постійно згадую і факт існування якого Ви заперечуєте, то раз Ви так наполягаєте, я спробую деталізувати свою позицію у цьому питанні. Прояснити свою позицію так ясно, як звісно зможу. Цілком можливо що це може бути цікавим не тільки Вам.

Хоч сама постановка питання – "показати, назвати, вказати на координати" злочинного утворення, яке давно би щезло, якби не вміло добре ховатися, як до речі кожне без винятку злочинне утворення, сама постановка питання з боку людини, яка сама у більшості випадків не змогла би "показати, назвати, вказати на координати" навіть кишенькового злодія, який наприклад 20 секунд тому стибрив його гаманця в людному місці, помітно кульгає така постановка питання на обидві ноги. (А поліцай Вам "коректно" вказує, що якщо Ви "показати, назвати, вказати на координати" злодія на його вимогу точно не зможете, то очевидно що злодія того уже не існує в природі, тим більше що він цілком можливо уже встиг змінити светра і навіть на що вже одягнути кепочку.)

Але разом з тим питання про те, існує реально _зараз_ злочинне утворення, яке зовсім не так уже й давно зуміло абсолютно без жодної кари здійснити низку грандіозних та безліч величезних, великих, середніх та дрібних злочинів, чи вже воно не існує, має надто велике значення, щоб не спробувати хоч трохи прояснити туман, у напусканні якого найбільша зацікавленість якраз очевидна з боку усіх без винятку злочинців. Так завжди було, є – і буде й надалі мабуть, що злочинна діяльність без попереднього надурювання потенційних жертв обходиться в основному не може ніяк.

Якщо почати з голодоморів 20-го сторіччя в Україні, то їх штучність очевидна кожному, хто хоч трохи цікавився навіть тією кучою інформацією, яка доступна всупереч інформаційному вакууму навколо них. Особливо цей вакуум з різних причин стосується голодомору 46-47. Цей інформаційний вакуум мабуть не набагато менш штучний тепер, аніж самі голодомори тоді. Тобто мільйони людей були убиті, плани того вбивання заздалегідь ретельно готувалися, ролі хто що має при цьому робити розписувалися. В процесі виконання задуманого злочину поспіхом

вносились корективи, як от відомий закон про колоски, датований початком серпня-32, коли вилучення усього їстівного йшло вже повним ходом, аж тут виявилось що багато з тих, хто не хотів умирати, збирають колоски в стерні після збору врожаю. Ясно що слід було негайно відсікти такий шлях до життя. А блокада українських сіл військами НКВД? Цих фактів безліч. І не для того я згадую про ті факти, щоб нагадати їх Вам. А для того, щоб нагадати про те, що:

– архівна інформація про них приховується Москвою зараз, а підтвердженнь про знищення тих архівів у Вас нема, та й і який сенс знищувати цінну інформацію, яка ще не раз може згодитися в подальшій злочинній діяльності, коли є чудова можливість просто долучити її до величезної маси вже надійно раніше захованої такої,

– потоки свідчень з місць подій успішно перекриваються зараз. Де хоч одне поховання з тих, яких безліч (мабуть не одне біля кожного з великих і малих міст)? Де хоч один пам'ятник на хоч одному похованню хоч одного з голодоморів?

– жодних слів з приводу "нам шкода, що так сталося..." з боку Москви нема зараз, а офіційним правонаступником ССРСР тим часом є Росія, (тобто Москва) – з усіх без винятку питань,

– жодних вимог з боку державних структур України до Москви, як правонаступника ССРСР – пояснити, дати інформацію, вибачитись зрештою – нема зараз, і цей списочок дій тепер з боку цілком і повністю успішно існуючого злочинного утвору з центром у Москві та філіями в Україні не претендує на повноту, навіть на якусь серйозну початковість. Із наявності злочинів, з відсутності жодної навіть якоїсь маленької кари за них, з наявності зовсім не кволих зусиль для приховування тих злочинів і так далі і тому подібного скільки завгодно робити висновок про зникнення злочинного утвору? Для такого висновку ніяк не обійтись без повної відсутності решток здорового глузду.

Одночасно, як Ви мабуть помітили, (чи хтось інший), я не стверджую, що природа Російської держави злочинна. Я не згоджусь з тим, хто стверджуватиме злочинність російського народу. Чи якогось іншого народу. Більше того, я не збираюся стверджувати, що якась із державних чи приватних структур в Росії є злочинною.

Однак наразі я не бачу щоб ще щось хоч частково могло пояснити безліч фактів, окрім реального існування злочинного утворення з величезними традиціями і центром у Москві і то зараз, і то тепер. Сліди злочинів мабуть свідчать про наявність злочинця. А відсутність жалю з боку Російської держави з приводу учинених раніше з допомогою її механізмів злочинів

свідчить про подальшу підконтрольність цієї держави, про її й надалі керованість тим же самим злочинним утвором.

Яка ж природа того злочинного утвору і який механізм маніпуляції ним Російською державою – це вже поле для гадань. В разі успішного злочинного діяння це завжди стандарт, а саме з успішним виконанням великої кількості злочинів ми маємо справу.

Чи то подібно до того, як громадянське суспільство в нормальній країні має контроль над державою так московський злочинний утвір контролює державні структури Росії (а також мабуть значною мірою й України та інших постсоветських країн).

А чи існує закрита нечисленна каста з жорсткими правилами попадання в її склад, діяльність якої базується на особливо цінній інформації, яка з прадавніх часів надійно оберігається десь у наприклад кремлівських підземеллях, а засвітити ту інформацію означало б дощенту зруйнувати систему брехні і втратити численні важелі впливу, що ґрунтуються на ній.

Чи може структура того утвору поєднує перше з другим.

Чи то ще щось інше – уява бідніша за реальність. Однак що би воно там не було, але на жаль щось воно там є, щось давнє, брудне, темне – і ховається, денне світло для цієї погані – моментальна загибель.

Про що ж більш предметно можна вести мову, то це про ознаки якогось призупинення діяльності того злочинного утвору. Якщо Російська держава вийде з-під тотального контролю московського злочинного утвору і визнає раніше скоєні злочини і дасть можливість розібратися в дійсних причинах і меті організації голодоморів в Україні, тоді так. Без такого кроку з боку Російської держави не може не бути ясно, що злочинне утворення і надалі цілком і повністю контролює Російську державу, готуючись до нових і нових злочинів. А інакше навіщо той контроль, тільки щоб замітати сліди старих злочинів? Не ті амбіції. Гордість – це ж коли тебе всі бояться?

І яка може бути довіра в народу до держави, коли за усмішками та дружніми поцілунками державних діячів України і Росії просвічують рештки мільйонів безневинних підло убитих закопаних у подосі невідомих могильниках на околиці кожного міста в Україні українців? Разом із тими невинно убитими мільйонами чоловіків, жінок, старих і дітей лежить там закопана і довіра недоубитого народу до (чи своєї?) держави. Без повноцінного людського вшанування тих мільйонів невинно замордованих диявольським методом наших людей неможливе відродження національної, людської гідності. Вони ж усі тут, з нами. Усі вони були чудові люди, більшість з яких до останнього подиху не вірили, судячи по собі, що це їх отак можуть убивати, одночасно з проголошенням гасел про

братерство, рівність і щастя всіх народів. Повага до них – це не щось інше, це повага до самих себе.

Ви домагались щоб я указав точні координати згадуваного мною злочинного утворення? Вибачайте, коли не так точно указав, як Ви хотіли.

Квітень 2002 – вересень 2007

Два питання шановного Данилова

"Что же за убийства то невинных младенцев совершились, про которые вы свои речи справедливые то все держите? Да что же за спільнота то такая, что за Ирод то такой московский зло то такое учинил?"

Найперше, про що тут питав шановний Данилов, це "Что же за убийства то невинных младенцев совершились", з нього мабуть слід і починати.

Нема нічого особливо складного в розумінні теоретичних основ подібного убивства, а саме того, що коли пересічну людину позбавити доступу до харчових продуктів, то через кілька тижнів дана людина помре повільною смертю. А коли позбавити доступу до харчових продуктів і її сім'ю, то до власної повільної смерті додадуться, при виді умираючих повільною смертю рідних та близьких, також моральні муки.

Чи відрізняється убивство такого типу від наприклад убивства пострілом з револьвера у зв'язану людину на краю викопаної нею ями? Як на мою скромну думку, тільки лише послідовністю дій убивці, які тягнуть за собою заподіяну убивцею смерть, більше нічим. Бо якщо сказати скажімо, що убивці не вбивали, оскільки вони тільки лише організували забирання в об'єкта убивства для чогось потрібні їм продукти харчування (навіть забирали продукти, і то не вони самі особисто), а той об'єкт після того _сам_ взяв і помер, то аналогічно можна спробувати виправдати й убивцю, який стріляє з револьвера в людину.

Схема легітимізації убивства практично та ж сама, ну наприклад, він тільки лише вистрілив з якоїсь потрібної йому причини в той бік – а куля ж могла і не влучити, та й і навіть після влучення кулі, подібні факти відомі, не раз таке бувало, що влучені кулями люди залишались живі? отже що куля влучила, то це вже не вина того, хто стріляв – просто прикра випадковість, а вже що влучений пострілом потім згодом через _деякий_ час_ після

пострілу раптом ні з того, ні з сього взяв, і помер, то це взагалі чисто його, влученого, особисті проблеми. Нехай хто скаже, що доля секунди, це не деякий час.

Якщо ж ми не схильні до використання подібних логік надурювання самих себе з метою виправдати будь-яке убивство, а скористуємось нормальною загальноприйнятою людською логікою, яка каже, що коли в когось є намір умертвити іншу людину, і задля цього ним свідомо виконані необхідні для заподіяння смерті дії, то вже не має особливого значення, які саме конкретні дії робив убивця, щоби заподіяти убивство – для всіх різновидів таких дій це не що інше, як класичне навмисне убивство, причому убивцею є не хтось інший, а той, хто задумував, планував і організовував дані дії з ясним усвідомленням їх мети, тобто смерті тих людей, на яких дані дії спрямовані.

Наявність саме цього, задуму, планування і організування з ясним усвідомленням мети, тобто смерті тих людей, на яких дані дії спрямовані, легко бачити кожному, хто ознайомлювався з документами та свідченнями, стосовними до перебігу голодоморних убивств українського народу. Добре видна наявність як наміру убивати, так і величезний обсяг роботи з залученням усіх можливостей державного апарату – аж до досягнення мети, тобто смерті стількох мільйонів людей, скільки було заплановано убивцями.

А що така технологія убивства, шляхом позбавлення доступу до їжі, тотально застосована на великій території, передбачає убивство перш за все найслабших, найменш мобільних, найменш захищених в зоні дії технології убивства, то це навряд чи хто заперечуватиме. Стосовно ж дітей, то спробуйте назвіть слабкішу, менш захищену, менш досвідчену, менш мобільну верству серед людей, аніж діти. Тобто дана технологія убивства була заздалегідь призначена для убивства перш за все саме якраз дітей, і то чим менших дітей, тим більше призначена.

І якщо до цього додати, що приховувати цифри масового убивства дітей при тотальному використанні убивцями державного апарату, це ну значно легше, аніж зробити те саме стосовно дорослих – особливо коли убивство планується на роки і роки наперед, то орієнтація московських убивць на убивство саме дітей починає бути іще більш зрозумілою. Дорослі ж бо, вони як не так, то інакше, але світяться то тут, то там в різного роду

документах. З дітьми воно все значно простіше. Крім цього, неважко зрозуміти, що коли ставиться задача комплексно та планово ліквідувати протягом кількох десятків років цілий народ, то зовсім і нема потреби убивати конче геть усіх, а цілком достатньо спершу довести його чисельність до такої межі, щоби ці деморалізовані в процесі зменшення чисельності рештки можна було без особливих проблем заохотити через деякий час забути про свою належність до даного народу і назватися – кожен окремо, але всі разом – зовсім іншим народом, на який до того ж заздалегідь вже тим більше і давно, завбачливо натягнута історія саме того народу, задача ліквідації якого ставиться.

Ну а це вже мабуть зайво тут додавати, що такий повноцінний професійний злочин, як гігантське масове убивство, він не може не передбачати добре продуманого, глибоко ешелонованого багаторівневого прикриття убивства – від приховування трупів убитих та чистки архівів й фальсифікації статистичних даних, щоби потім не можна було установити кількості убитих, до проведення відповідної дезінформаційної кампанії – як в своїй, так і в світовій пресі. Зайво мабуть нагадувати, що усе це було зроблено. І що це ж саме продовжує робитися до сьогодні.

Московська диявольська машина убивства українського народу спрацювала тричі, завжди в мирний час, в 1921-23, 1932-34, 1946-47. Засоби убивства щоразу дещо відрізнялись, однак щоразу – за найскромнішими оцінками – кількість убитих Москвою українців, головним чином це були діти, числилась мільйонами. Через приховування убивцями всієї первинної інформації, всі наявні оцінки ґрунтуються на вторинних статистичних міркуваннях, джерелом яких є головним чином ті ж самі московські оргструктури, які планували і організовували саме убивство.

Наскільки я розумію з доступної на даний час інформації, якщо в період першого убивства українського народу 1921-23 головним засобом виконання убивства були продотряди, то наступні два уже виконувались з використанням ряду спеціально призначених для цього засобів контролю над продовольчими запасами. Головною ланкою ланцюга цих засобів була колгоспна система.

І хоч на цьому вважати тему московського убивства українських дітей вичерпаною ясно що неможливо, але відповідь на запитання шановного

Данилова "Что же за убивства то невинных младенцев совершились", хоч мабуть тільки в загальних рисах, але мабуть вже є. Як на мою скромну думку звісно. Коли що не так, то за питаннями з боку шановного Данилова діло не стане.

Тепер візьмемо друге питання шановного Данилова, яке логічно завершує перше, впливаючи з нього: "Да что же за спільнота то такая, что за Ирод то такой московский зло то такое учинил?".

Якщо порівняти масштаби московських убивств, заподіяних в мирний час (голодоморні убивства українського народу, це далеко не єдиний злочин Москви) з масштабами фашистських убивств часів другої світової війни, то різниця відмінності одразу буквально впадають в очі. І то відмінності як масштабу (в часі і в просторі) убивств, так і в плані розкриття по тому тих злочинів.

Якщо убивства значно меншого масштабу, учинені німецькими фашистами в воєнний час, ніхто й гадки не має покладати на тих чи на інших окремо взятих осіб – завжди мова йде зрозуміло що про оргструктури, які ґрунтуються на ідеї нацизму (фашизму), то не дуже важко додуматись, що оргструктури московських убивць – судячи з результатів їх злочинної діяльності в мирний час, насправді за усіма показниками значно переважають оргструктури німецького фашизму.

Стосовно диявольської московської ідеї, на якій ґрунтується діяльність московської спільноти убивць, то коли поглянути, наскільки безболісно Москва облишила в спокої вже віджилі комуністичні ідеї, при збереженні одночасно усіх оргструктур, що потрібні для реальної активної подальшої злочинної діяльності, то починає бути ясно, що комуністична ідея тут абсолютно ні при чому. А щодо справжньої московської ідеї, на якій дійсно здавна ґрунтуються реальні дії Москви, то цілком ясным можна вважати тільки її перший пункт: "агласке не падлежит". Решта пунктів дійсної московської ідеї та її розвитку наразі окреслюється реальними діями Москви протягом кількох останніх сотень років. Навряд чи хто заперечить щодо того, що логіка реальних дій Москви не порушується упродовж сторіч.

Зокрема якщо оглянутись на ті часи, на які вперше припадає загострення українсько-польських взаємин, і подивитись на них в контексті сучасного

московського сексота Калуского, то нескладно помітити, що ті часи перших українсько-польських непорозумінь, вони мабуть що вже не таким дуже і дивним чином досить точно співпадають з часом завершення консолідації московської держави.

З цього, а також з багато чого іншого слідує, що розгалужена злочинна спільнота московських убивць, порівняно з якою найкрутіші мафіозні утворення мають вигляд а чи не групок якихось бомжів з підвалу, і яка кількадесят років тому тричі убивала в мирний час щоразу мільйони українських дітей, востаннє (?) учинивши це одразу після закінчення другої світової війни, вона без жодних якихось помітних перешкод успішно існує і діє й сьогодні, зараз, далі перешкоджаючи усіма засобами витокам інформації про себе і ототожненню учинених нею убивств з убивцею, тобто із злочинними структурами, інформаційне ядро яких знаходиться в Москві у вигляді украдених (головним чином на території України) історичних, архівних та бібліотечних матеріалів, і які й далі контролюють російську державу, керуючись при цьому тою ж самою незмінною диявольською московською ідеєю (доктриною), якою керувалися і тоді, під час убивств.

Зрозуміло, що без потужних, добре розвинутих засобів маскуванню, таке без меж злочинне утворення не мало б жодних шансів успішно чинити свої злочини.

При маскуванні московським злочинним утворенням використовується зокрема той факт, що величезна більшість людей на підконтрольній московським злочинцям території жили – і не могли не жити – зовсім нормальним людським життям, в якому було місце для всього того, що буває в нормальному людському житті, і яким в проміжках між учиненням злочинів жили також і члени московського злочинного утворення. Якщо не враховувати звичайно підготовку до нових злочинів. Для прикладу коли взяти якогось – навіть найбільшого злочинця, то коли не розглядати тих періодів часу, коли він чинив злочини, то це буде з вигляду зовсім нормальна людина. Те ж саме московські убивці пропонують робити нам стосовно московського злочинного утворення. Злочинів не розглядати, а зосереджувати увагу на інших речах. І таким чином факти гігантських, безпрецедентних в світовій історії убивств, учинених причому не в час воєнних дій, а в мирний час, убивств незліченної кількості мільйонів прекрасних людей, більшість з яких були діти, повисає собі десь там у якомусь вакуумі напівзабуття, коли здавалося б примітивно простий факт

наявності убивці – раз були убивства, він ні в суспільному житті, ні в оцінці тих чи інших подій, тих чи інших чинників суспільного життя, абсолютно не враховується. Тоді як самі убивці звичайно що прекрасно усвідомлюють свою наявність і невпинно виконують величезну роботу, щоб і надалі знаходитись за дужками легального суспільного процесу.

Таким чином гігантські злочини, убивства, рівних яким історія людства не знає, внаслідок величезної сучасної діяльності убивць – не розслідуються. І убивці, порівняно з якими фашистські, це дрібнота, мають усі можливості і надалі розвивати свою злочинну діяльність, невпинно турбуючись про зміну поколінь убивць і передачу їм свого величезного досвіду як убивання мільйонів і мільйонів людей, так і своєї ненависті, а також досвіду приховування від розслідування своїх злочинів апокаліптичного масштабу.

Отже раз злочинне утворення, на якому незліченна кількість мільйонів убитих ним прекрасних людей, головним чином дітей, зараз існує тут, серед нас, форсовано готуючи нові гігантські злочини, то хто ж є ті люди, які належать до цього безприкладного в світовій історії утворення московських убивць?

Якщо розглядати структуру московського злочинного утворення, то навряд чи можна собі уявити, щоб чисельність його ядра могла бути скільки-небудь значною. Іншими словами кажучи, вузьке коло осіб найвищого рангу, остаточно посвячених в усі деталі засобів і справжньої доктрини цього найбільш чітко в історії людства вираженого диявольського утворення, повинно бути дуже і дуже нечисленним. Це коло мотивує і контролює перш за все наступне, прилегле злочинне коло московських убивць рангом нижче. І так далі, і так далі. В якому ж за ліком шарі цього багат шарового злочинного утворення знаходяться ті чи інші покидьки, присутні в даному форумі, то це можна тільки гадати. До того ж навряд чи всі вони належать до одного рангу – явно видно значну їх диференційованість, і то диференційованість а чи не по всіх можливих параметрах.

З ознак належності до московського оргутворення убивць слід відзначити обов'язкову фундаментальну ненависть, злобу та брехливість, тобто традиційні ознаки класичного покидька з давніх часів. Без цих речей приймати участь у плануванні, підготовці та учиненні убивств, які вже учинила московська злочинна згряя, просто неможливо. Особливо

важливою характеристикою покидька є брехливість без жодних меж. Саме брехливість дає засоби маскування злочинних покидьків. В реальному житті наприклад їх же практично і не видно, чи не так? хоч їх там, нема сумніву, також вистачає, судячи з їх присутності у віртуальному просторі, де вони мають можливість виливати свою ненависть і злобу без оглядки на наслідки в особистісному плані. Якби такі виливи відбулись у реальному житті, і без ретельного відбору слухачів, то всі ті, чийм ставленням є сенс дорожити, навряд чи зуміли б зберегти навіть і нейтральне ставлення до очевидного покидька.

Наслідком ненависті, злоби та брехливості, як показує практика, неминуче є відсутність у покидьків належності до котрогось з народів, і яка звісно супроводжується ненавистю, злобою та брехливістю стосовно них. Особливо це стосується зокрема традиційної ненависті до українського народу, а також, що цікаво, до американського народу. Це явище легко може зауважити кожен, хто буває тут у форумі. І взагалі а чи не буквально все, що позначене добром, любов'ю і правдою, викликає у цих людей буквально рефлекторну реакцію злоби та ненависті.

Зворотної залежності, як було встановлено тут під час обговорень цього питання, ну щоб відсутність нацналежності тягнула за собою злобу, ненависть і брехливість, то такого нема. А спеціальні зусилля з боку московського злочинного утвору, призначені для того, щоби якомога більше людей не відчували своєї належності до своїх рідних народів, пояснюються тим, що людина, яка не поділяє народної моралі, а народна мораль принципово – для кожного з народів, не може не ґрунтуватися на любові, правді і добрі, то така людина починає бути беззахисною перед злочинною логікою суцільної брехні убивць. І без точки опори у вигляді належності до свого рідного народу, людина легко починає бути коли не членом злочинної зграї, то її засобом.

Судіть самі, шановний Данилов, кого тут буде правильніше порівнювати з нечистю, яка зібралася, щоб убивати, а кого з чесним студентом, якого та нечисть розпізнає для убивства.

Квітень 2005

Четвертий московський ривок

Найбільшою перешкодою суті прогресу, тобто вдосконалення людських взаємин, є те, без чого убивці українського народу не змогли б продовжити своє існування у вигляді злочинної зграї. І ця перешкода справжнього прогресу одночасно є суттю московського злочинного оргутворення. Це бездонна брехливість наскрізь.

Московські автори написали:

=====: Общество и экономика России имеют скачкообразный путь развития, движение "рывками". [...] Когда отставание становится нестерпимым, происходит рывок, и через напряжение всех сил и потерю жизни части населения страна достигает могущества. [...]

Ясно, что подобный рывок можно осуществить лишь за счет кого-то, причем известно кого: за счет крестьян. Благо, их всегда было больше 90% населения. Многие из них не пережили этих реформ! [...] Таких рывков случалось не так много в истории России, и были они разной амплитуды. Но крупных за последние пятьсот лет было всего три. Первый, во времена Ивана Грозного, в момент становления централизованного Русского государства. Второй – при Петре I, при становлении Российской империи. Третий, во времена Сталина, при становлении СССР как индустриальной державы. Четвертый вызывается необходимостью входа России в информационное общество.

:==== (С. Валянский, Д. Калюжный, Москва, "Вече", 2001, "Другая история Руси", с. 94-96)

У результаті кількох років напруженої роботи московський інтелект нарешті виробив відповідь на запитання "что нам делать с Украиной". У

вигляді теорії четвертого московського скачка "с патерей жізнї частї населенїя".

Отже є повна ясність – конче потрібен четвертий ривок для "входа Росии в информационное общество", яке не якийсь там далекий прогноз, а уже давно цілком реальна річ. Тобто четвертий ривок потрібен не колись якомсь невідомо коли, а терміново зараз, вже, тепер. І оскільки "подобный ривок можно осуществитъ лишь за счет кого-то", хто, що поробиш, не переживе даного ривка, то як негайно не почати ворухитися стосовно чогось на кшталт утворення єдиного економічного простору. Кого ж у ньому у черговий раз призначити на роль сміття історії? На це питання із таким грандіозним досвідом трикратного убивання та приховування трупів українців, як у Москві, можна не дуже переживати, відповідь також напевно що вже готова, як і пояснення на потім, на період після учинення задуманого злочину.

Що поробиш, були тяжкі роки, але зате який був досягнутий прогрес. З уже не прогресивного індустріального суспільства увійшли в інформаційне.

У той час, як здоровий глузд підказує, що прогрес завжди був, є, і залишиться й надалі одним і тим самим – на відміну від його наслідків. Позавчора найбільш помітним наслідком прогресу було індустріальне суспільство. Вчора й сьогодні – інформаційне. Не доводиться сумніватися, що завтра це вже буде щось інше. Ті речі, які нещодавно здавалися прогресом, тепер видаються уже мало що не його гальмом.

Як от наприклад нещодавне вбивство за допомогою голодоморів 20-го сторіччя в Україні нам невідомої кількості мільйонів українців (точне їх число зберігається в московських спецхранах), вбивці намагаються видати за мало як не необхідну жертву на користь прогресу, тобто індустріалізації. А вже тепер приводом для планування нового величезного убивства є нібито потреба стати інформаційним суспільством. Що прогрес пішов далі, то це видно не усім, а от його останній, добре видимий наслідок, тепер уже годиться для обґрунтування проекту нового гігантського московського злочину. Той новий наслідок прогресу годиться тому, що він усім добре відомий. А що стосується "невловимої", справжньої суті прогресу – удосконалення взаємин між людьми, то подати її, як базу (підставу) для хоч одного з грандіозних убивств, ну ніяк не вийде. Це однаково стосується як убивств у минулому, так і знов запланованих убивств.

Тим більше, що очевидно й об'єктивно найбільшою перешкодою суті прогресу, тобто вдосконалення міжлюдських взаємин, є якраз саме те, без чого убивці українського народу не змогли б а ні на одну крихітну мить продовжити своє існування у вигляді давно консолідованої злочинної зграї. І ця перешкода справжнього прогресу одночасно є суттю московського злочинного оргутворення. Це бездонна брехливість наскрізь.

Інакше кажучи, нове заплановане в Москві грандіозне вбивство (так само як і вчинені убивства в минулому) у принципі не змогло б сприяти якомусь справді прогресу.

А от чим насправді можна було б пояснити потребу московського злочинного оргутворення убивати, тільки внутрішньою необхідністю чи ще чимось – це вже інше питання.

Березень 2003

Спадщина Голодомору

...як повернуться кати ті знов, то може з огляду на пам'ятники та площі з вулицями, не так круто голодомори з репресіями запроваджуватимуть в даній місцевості? Так що мабуть наявність пам'ятників й вулиць тих свідчить про чуйну турботу за простих людей, пролетаріїв та селян особливо!

Скажімо, грабонули хату Вашого сусіда. Все – як завжди в таких випадках, тільки маленька особливість: суб'єкт Альфа злочинної зграї лишив розпис на стіні. Наприклад "Тут бил Хрюха!" підписався.

Минув тривалий час. Сусід потроху ліквідував наслідки розгрому свого житла. А підпис Хрюхи як був, так і лишився, без жодних змін. На Ваші здивовані вигуки щоразу як Ви заходили до нього, він без проблем знаходив усілякі там відмовки на кшталт "Так історическі сложілось" та "Історію ізменіть нельзя" і т. п.

Але якось Вам вдалось приперти сусіда і правда впливла. І стало ясно, що Ваша думка про сусіда, як про схибнутого дурня, не відповідає дійсності. Він сказав, що злочинну банду Хрюхи не те що не посадили в тюрюгу, а навіть і не знайшли, та й і не шукають, і хто такий Хрюха, абсолютно невідомо. А дорогу до його хати він знає добре, той Хрюха, разом із своїми, скільки їх там, злодюгами.

Так що коли він знов прийде, та побачить на стіні дбайливо збережену господарем хати пам'ятну графіку, то либонь трохи менший погром учинить. А не дай Бог стерти напис, – ще розлютується чого доброго страшенно, що ж тоді буде?

Так що нехай лишається той розпис на стіні.

А також назви вулиць наших іменовані хай лишаються іменами катів наших. І пам'ятники тим катам не трогать! І де цю заповідь блюдуть, там, значить, мудре, далекоглядне, зважене керівництво. Бо як повернуться кати ті знов, то може з огляду на пам'ятники та площі з вулицями, не так круто голодомори з репресіями запроваджуватимуть в даній місцевості? Так що мабуть наявність пам'ятників й вулиць тих свідчить про чуйну турботу за простих людей, пролетаріїв та селян особливо!

Якби тільки не одне "але". Якби тільки не той факт, що, незважаючи на нітрохи не менше бажання, організувати голодомор'46-47 в тій частині України, де був опір, не вдалося ЗОВСІМ. А де не було опору, голодомор шаленів... Недаремно міжнародна мудрість каже, що народ, який не ставить понад усе свою волю, нічого не гідний взагалі.

Березень 2000

Деякі з методів прикриття московських убивств

Якщо московські убивці убивали мільйони людей не одними тільки голодоморами, а й іншими методами, то це значить що вони звісно невинуваті?

Раз стосовно деяких з методів прикриття московськими убивцями учинених ними гігантських, великих, середніх і дрібних злочинів є якась міра ясності, то зовсім не зайвий вигляд має їх оприлюднення – можливо у дещо схематичному вигляді.

Звичайно що наведений нижче список методів прикриття московських убивць далеко не вичерпує реальний перелік московських методів. Легко можна наводити їх ще – ну наприклад найбільш природний з точки зору убивць метод прикриття раніше учинених убивств – шляхом простого убивання незручних людей, однак нас тут більше цікавить масові московські технології сьогодення.

Перший, найбільш широко вживаний спосіб прикриття московських убивств, це так зване акцентування. Способом акцентування можна зробити буквально а чи не ягня з будь-якого навіть і найсерійнішого злочинця-рецидивіста, без жодних проблем. Метод ґрунтується на тому факті, що ну де ж це можна знайти такого злочинця, який би робив злочини

не перестаючи. В усіх без винятку злочинців проміжки між злочинами заповнює нормальне життя без злочинів. І коли не акцентувати на злочинах, мотивуючи невинність наявністю нормального життя в інші окрім злочинів моменти часу, то тоді виходить, що убивці – цілком нормальні люди, як і усі інші.

Тим часом всюди нормальним вважається інший підхід. Якщо хтось учинив тільки _одне_ злочинне діяння, яке тривало усього, може так бути, лише якісь секунди, а решту свого життя прожив нормальним життям, то той хтось все одно вважається тоді (нормальними людьми) злочинцем.

Серед способів як зробити з чорного біле, а з московського злочинного оргутворення невинних овечок, окрім способу неакцентування на їх не просто гігантських злочинах, а таких, з якими в усій історії людства порівняти нема чого навіть й близько, можна зауважити й інші.

Перш за все це ось такий "аргумент". Поруч з українськими голодоморами були учинені також масові убивства й в інших місцях ССРСР а також в інший час. Це нібито доводить відсутність вини Москви. Іншими словами кажучи, раз убивця убивав в різний час і не тільки в одному місці, то значить він невинний.

Або ще. Якщо московські убивці убивали мільйони людей не одними тільки голодоморами, а й іншими методами, то це значить що вони звісно невинуваті.

Хоч коли дивитися на дану аргументацію, призвану прикривати злочини, роззутими очима, то ясно видно її не просто безглуздість, а прямо таки дебільність, одначе вона таки постійно світиться як не тут, то там. Це можна пояснити тільки мабуть тим, що людська нормальність охоче йде на багато що, дай лиш привід, тільки б не зосереджуватися на подібних важких питаннях.

Але це на жаль не все. Ну де б московське злочинне оргутворення змогло проіснувати сотні років, якби воно обмежувало прикриття своїх циклопічних злочинів тільки такими примітивними засобами, як неакцентування. А раптом хтось візьме тай і почне акцентувати.

На цей випадок йде в хід вже не прикриття злочинів, а прикриття злочинців. Для цього злочинна оргструктура намагається перекласти вину за свої злочини наприклад на Єжова. На Сталіна. На Берію. На Хрущова. На Брежнєва. На ВЧК. На ГПУ. На НКВД. На КГБ. На КПСС.

Що стосується даних акцентів на діяльності КПСС, то КПСС не була чимось унікальним надзвичайним, відособленим від минулого чи майбутнього. Якщо скажімо розглянути перелік зараз існуючих в Москві органів безпеки чи силових та обслуговуючих їх установ, то не доводиться сумніватися, що усі вони якщо не ті ж самі, що були в період СРСР, то їх прямі наступники. Так само нема сумніву, що усі ті установи наповнені не якимись новими людьми, що впали з неба, а старі ніби як десь запались, а зовсім навпаки. Всюди в старих, раніше нібито повністю підкапесесівських органах та установах сидять усі ті ж самісінькі працівники. І невже можливо думати, що вони може роблять якусь геть відмінну від попередньої роботу? смішно, чи не так.

Отже ті ж самі люди в тих самих організаціях роблять точнісінько ту ж саму московську роботу, хоч КПСС вже й слід загув. Через це думка про нібито корінну відмінність московського сьогодення від капесесівського періоду має вигляд повністю позбавленої якогось глузду. Просто для досягнення тих самих цілей в тих що були тоді умовах для злочинної московської оргструктури більш доцільними були форми у вигляді КПСС. Я маю на увазі що коли злочинне московське оргутворення для учинення своїх злочинів в 20-му сторіччі використовувало комуністичну фразеологію, то це абсолютно не означає, що від цього ось тепер зникли злочини чи їх злочинний суб'єкт.

І таке настирливе чиєсь акцентування на злочинності комуністичної ідеології, яка зараз вже не в ходу в Москві, чи КПСС, яка давно уже відсутня, досить таки однозначно означає, що перед нами перевертень, провокатор, справжня мета якого – відвернути увагу від справжніх дійсних московських убивць, які просто викинули старе зношене лахміття комуністичної фразеології на сміття, а тепер користуються новою личиною, не змінившись по суті своїй ані на йоту.

Коли показування пальцем на вже відсутніх серед нас окремих осіб чи організацій спрацьовує, ну то й і добре. Однак буває, що ні. Тоді йдуть в хід інші, більш складні речі.

Як от скажімо підставляння тих чи інших народів, найчастіше єврейського та російського. Оскільки саме злочинне московське оргутворення знаходиться поза народами, то таке підставляння ажніяким чином самого його не зачіпає. А народи завжди в резерві є. Ступінь готовності того резерву – це вже інше питання, яке завжди можна в разі потреби досить швидко підігріти руками своїх представників до потрібної температури. Як от наприклад зараз, в даний час добре видно, що йде розігрівання антиєврейських настроїв. І що вигідності у цьому підігріві ні для кого, окрім Москви не видно.

Травень 2004

Москва через Берлін

Якщо озирнувшись в у не таке вже й далеке минуле і запитати, от цікаво, збирається а чи ні Берлін при нагоді повторити ще разок те, що робив у часи другої світової, то перед тим як відповідати на таке, хоч-не-хоч слід теперішнє ставлення Берліну до тодішніх подій якось врахувати. А воно виразно негативне, оте теперішнє ставлення. І то не тільки з позицій офіціозу (висловлення жалю з приводу учиненого, виплати компенсацій остербайтерам та іншим постраждалим і т. п.), але й на побутовому рівні, є такі свідчення. Що набуває деколи таких своєрідних форм, як от наприклад зникнення з Німеччини німецьких вівчарок.

Усе це досить важко розцінювати як підготовку Берліну до повтору ще раз заподіяних тоді речей.

А тепер уявімо собі на хвильку, що Берлін:

- не висловлює жалю з приводу учиненого,
- державну атрибутику тих часів знов приймає назад (гімн, прапор, свастику, ну і т.д.),

– усіма своїми засобами твердить, що а нічого такого чогось поганого не було, а були якраз навпаки залатіє годи,
– і т.д. і т.п.,

то а що ж можна було б сказати про наміри Берліну на майбутнє в такому разі? Думаю що ясність стосовно намірів була би зовсім іншою ніж така зараз.

І коли через призму Берліну поглянути на Москву, то разюча протилежність позицій буквально кидається в очі. Жодних жалів з приводу учинених величезних злочинів, поруч з якими бліднуть фашистські; атрибутика часів масового душоубства майорить, звучить і сяє з Москви на всі боки; жодна діюча особа ані найменшим чином не засуджена. Навпаки. Цей перелік можна продовжувати продовжувати і продовжувати.

І щоб при цьому усьому сподіватися на те, що Москва ні, не збирається тепер надалі робити величезні злочини, продовжуючи те що робила раніше, а збирається навпаки припинити свою традиційно величезномасштабну злочинну діяльність і розпочати творити мир, взаєморозуміння та інші добрі речі, то, щоб на таке сподіватися, слід спершу повністю позбутися найменших зачатків здорового глузду та хоч трохи якогось біля-логічного мислення.

лютий 2002

Причина Холокосту

Без розуміння причини Холокосту неможливо сподіватись на те, що Холокост ніколи не повториться.

Відсутність же бажання довідатись про причину злочину Холокосту навряд чи можливо витлумачити якимось інакше, аніж як відсутність волі до забезпечення справжньої безпеки єврейського народу.

І коли відсутність такого бажання довідатись, чому стався Холокост, демонструють люди, далекі від питань, пов'язаних з єврейським народом, то їх зрозуміти не дуже важко. Адже окрім єврейського народу існують також й інші народи, і у кожного з них є свої власні проблеми.

Зовсім іншого виду набуває повна відсутність бажання говорити про причину Холокосту, коли її демонструють люди, які на словах постійно ніби як дуже і дуже переймаються єврейськими проблемами взагалі та засудженням Холокосту зокрема.

Тим часом, хоч одночасно ніхто жодного разу ніяким чином не намагався заперечувати того кожному очевидного факту, що без розуміння істинної причини Холокосту, всерйоз сподіватися на те, що Холокост не повториться знов, нема жодних підстав, значне число спроб з боку автора цих рядків обговорити дане питання про причину єврейської Катастрофи, Холокосту, з різного роду такими на перший погляд нібито дуже зацікавленими особами, завжди і без жодних винятків закінчувались нічим – замовканням співрозмовника на піврозмові, як правило.

Таким чином поруч з питанням про причину Холокосту виникають не набагато менш цікаві питання – як про причину легко видимого навіть і

неозброєним оком опору дослідженню причини Холокосту, зокрема з боку людей та організацій, які давно і надзвичайно щільно й детально займаються питаннями, пов'язаними з перебігом та наслідками Холокосту, так і про щирість їхніх запевнень, що вони нібито займаються Холокостом з метою недопущення його повтору. Спробуємо відповісти на деякі із цих запитань.

Найпершим з таких стосовних до Холокосту запитань є питання про те, а чи справді відповідає дійсності побутуюче в єврейському інфопросторі визначення щодо причини Холокосту, яке (чи подібне до якого) кожен, хто тільки спробує відшукати відповідь на питання "чому стався Холокост", рано чи пізно знаходить там чи деінде. Ось воно:

Шауль Айзек Андрушак: «Безусловно, "Катастрофа" является событием совершенно необъяснимым, недоступным человеческому пониманию. Но не "как и все деяния Б-га", а как очень немногие из них. Большую часть (почти все, можно сказать) человек в той или иной степени может и обязан постараться постичь. А вот с "Катастрофой" это один из тех считанных случаев в истории мироздания, когда и пробовать бесполезно. Потому и не существует фактически "теологического ответа (объяснения) "Катастрофе".»

<http://www.jewish.ru/tradition/classics/philosophy/2006/01/news994229328.php>

Оскільки даний підхід типу "не тратьте куме сили, спускайтеся на дно", який пропонується тим, хто цікавиться причиною Холокосту, важко визнати скільки-небудь продуктивним при вивченні тих чи інших питань, то оминаючи теологічні визначення, давайте спробуємо розглянути фактичні обставини злочину Холокосту. Для цього скористаємось матеріалами освітнього проекту московської школи №689

<http://holocaust.ioso.ru/>, який приймає участь в міжнародній програмі "Holocaust/Genocide Project" <http://www.learn.org/hgp/>.

Питання про причини усіх явищ, навряд чи хто намагатиметься це заперечувати, стосується перш за все подій, які передують їм. І хоч злочин Холокосту, розгортаючись в часі, по ходу цього процесу звичайно що включав у себе в якості часткових причин також й інші події та обставини, однак його первинні причини звичайно що не можуть не знаходитись до його початку.

А початок процесів, фіналом яких стало фізичне знищення мільйонів євреїв – тобто власне Холокост – датується дослідниками Холокосту 1-м квітня 1933 року, коли в Німеччині відбувся перший офіційний бойкот євреїв – власників магазинів, юристів та лікарів, див. "Хронологія уничтоження" <http://holocaust.ioso.ru/history/hronology.htm>, і пов'язується з приходом до влади в Німеччині Адольфа Гітлера.

Слід зауважити, що прихід до влади Гітлера стався далеко не одразу по тому, як він в 1919 році оголосив про свою ненависть до євреїв, і про смертельну загрозу для німецького народу єврейського більшовизму, який, за його словами, захопив владу в Росії.

Практично відсутня на початку підтримка німецьким народом Гітлера зростала досить таки пропорційно в міру того, як збувалися його прогнози стосовно величезної злочинності московського режиму – перш за все убивств гігантського масштабу, які в Росії чинили, на думку Гітлера, саме якраз євреї, прикриваючись специфічною інтерпретацією марксизму, більшовизмом, і зрозуміло чому, чи не так. Адже через це його ж набатні прогнози стосовно підготовки євреями аналогічної долі для німецького народу набували ну зовсім реального вигляду.

Що ж стосовно тої реальної світової події, яка стала вирішальним аргументом в момент призначення Адольфа Гітлера на посаду канцлера Німеччини 30 січня 1933 року президентом Німеччини Гінденбургом, то на даному московському сайті освітнього проекту московської школи №689 <http://holocaust.ioso.ru/index.htm> ми на жаль не знайдемо про цю поворотну світову подію, яка називається "Голодомор-33", _жодного_ слова. Ні в §11-12, "Особенности жизни евреев в советской России в 1920-1930-е годы", ні в §13, "Европа между двумя мировыми войнами", ні в інших розділах.

Звичайно що, коли впритул не бачити найбільшого вбивства усіх часів і всіх народів, Голодомору-1933, учиненого московськими убивцями так, щоб вина за нього була покладена на єврейський народ, то Холокост тоді негайно починає бути "событием совершенно необъяснимым, недоступным человеческому пониманию".

Тим часом реальні політики різних країн завжди керувалися раніше і керуються зараз у своїх вчинках не тою брехливою інформацією, якою московські вбивці зараз – в цю хвилину – напихають московських

школярів, а справжньою інформацією про реальні події. А що вже могло бути більш реальним в 1933 році, аніж як московське убивство мільйонів одних тільки українських дітей, під повним московським контролем, в абсолютно мирний, а не воєнний час.

Й не варто дурити себе, що в Німеччині нібито нічого не знали про гігантське московське голодоморне винищення українського народу. Є повнісінько документів, які свідчать про те, що в Німеччині дуже детально і своєчасно та оперативно знали про нього.

І спробуйте, шановний читачу, поставити себе на місце німецького жителя Німеччини – виборця, якому якийсь там мало кому тоді відомий Гітлер більше десяти років кричав про нібито міфічну єврейсько-більшовицьку загрозу, пропонуючи способи, як усі сили німецького народу спрямувати на захист від цієї смертельної загрози. І якому раптом приходить абсолютно реальна інформація про те, що ці на перший погляд нібито безглузді гітлерівські здавалося давно усім обридлі прогнози почали бути вже зараз, ось тепер, такою жорстокою реальністю, якої світ протягом свого існування ніколи не бачив. І ця оскаженіло жорстока реальність причому знаходиться ну зовсім недалечко від Німеччини, на майже сусідній українській землі. За кого Ви проголосуєте?

Таким чином не дуже важко зрозуміти, чи не так, чому Гітлер цілком легально, в рамках демократичних інституцій та процедур, зокрема і перш за все не тільки нічого не приховуючи, а чого ж саме він хоче для євреїв, а насамперед завдяки цьому своєму ставленню до євреїв, прийшов до влади саме якраз у 1933 році. В цивілізованій, культурній та освіченій Німеччині. А також чому решту Європа, через короткий час фактично вся добровільно приєдналася до гітлерівської Німеччини (див. наприклад "Против кого мы воевали" <http://www.from-ua.com/kio/4279d3de52c17/>).

Але це ще було не Холокост.

Фізичне знищення євреїв (Холокост) розпочалося в кінці вересня 1941 року, коли була окупована земля українського народу, після чого гітлерівці отримали змогу на власні очі побачити величезні, і ще досить таки свіжі сліди гігантського московського убивства українського народу в 1932-34.

Перед цим же, зауважимо, гітлерівці намагались очистити від євреїв підвладні їм території в основному спонуканням євреїв виїхати деінде – особливо в перші роки свого перебування при владі. Коли ж вони на власні очі пересвідчилися у тому, що реалії комуністично-єврейського (на їхню думку) режиму незрівнянно страшніші, аніж навіть вони самі це раніше припускали, то вони замінили свій намір витіснити (вивезти) євреїв, ідеєю остаточного вирішення єврейського питання, тобто фізично ліквідувати єврейський народ.

Трішки важче, принаймні важче як на перший погляд, зрозуміти, а як же це так сталося, що аж так успішно та вдало здійснився обман ототожнення московських убивць без роду і племені з єврейським народом. З покладенням вини за гігантські московські убивства, зокрема учинені на українській землі, на єврейський народ – і то з настільки успішним покладенням, що його схоже на те прийняли за чисту монету навіть і значна частина самого єврейського народу.

Це покладення вини за учинені беззвідними московськими убивцями гігантські голодоморні убивства українського народу на єврейський народ, здійснене тоді московським злочинним оргутворенням (спільно з світовими єврейськими організаціями), було здійснено настільки успішно, що відверто кажучи деколи виникає думка, що більш доречно розглядати не так питання, а як же ж це беззвідним московським убивцям спільно з світовими псевдоєврейськими організаціями вдалося підставити єврейський народ, як питання про те, а чому цю дану покладену на єврейський народ вину слід не покладати на євреїв.

Тим більше що українцям досить таки добре відомо іще багато чого такого, що здавалося б вказує на вину саме якраз євреїв. Наприклад, що під час усіх трьох гігантських тотальних московських голодоморних убивств українського народу не постраждав жоден єврей на українській землі, хоч значне число євреїв у той час жило не тільки в містах, які ніби як обминав Голодомор, а й і в селах, проти яких нібито був спрямований московський голодоморний удар. Чи що безпосередньо перед Голодомором-33 на райцентрівських базарах саме якраз євреї, і то далеко не найвищого державного польоту, казали українцям: "ви вже в мішку, лишилося тільки зав'язати", і таке інше.

Однак поруч з фактами дуже грамотного використання московськими убивцями усіх особливостей єврейського народу – а в цьому углядіти щось дивне досить таки важко, оскільки масова присутність в московській банді убивць тих покидьків, які виродившись з єврейського народу, були дуже добре в курсі як це використання організувати, поруч з цими фактами існують також й інші факти. Які торкаються як минулого московського злочинного оргутворення, коли хоч серед правлячих московських кіл євреями і не пахло, але ставлення до українського народу та форми і методи московської злочинної діяльності на українській землі по суті своїй анічим не відрізнялись від таких в період заповнення московських оргструктур покидьками, які виродились з єврейського народу, так і сьогодні, коли після десятків років активного міжнародного звинувачення московської верхівки в антисемітизмі одночасно повністю в цілому і в окремих деталях зберігаються усі без жодного винятку засоби, методологія, інформація і все таке інше від московських убивць часів організації, учинення і прикриття включно до сьогодні усіх трьох учинених московськими убивцями на українській землі голодоморів.

Це навіть коли мовчати про такі речі, а їх повно, як скажімо про опудало, зроблене з трупа убивці номер один всіх часів і всіх народів, яке сьогодні успішно продовжує експонуватися в центрі найцентральнішого місця російської столиці.

Отже зараз має місце абсолютно ворожий акт стосовно життєвого інтересу номер один єврейського народу, тобто інтересу бути живим народом – факт приховування від єврейського народу, оргутворенням московських убивць, спільно з світовими псевдоеврейськими організаціями, причини Холокосту. Ну не припускає ж хтось, що московські убивці, які учинили голодоморні убивства українського народу, та міжнародні псевдоеврейські організації, які найактивнішим чином сприяли цьому учиненню, і дотепер повноцінно приймають участь в гальмуванні виходу Голодоморів на поверхню світової суспільної свідомості, що вони не в курсі Голодоморів, які були учинені територіально там же, де і Холокост, кількома роками перед ним, чи не так. Чи що вони не знають про вплив фактів гігантських голодоморних убивств українського народу на ставлення німців до євреїв, і що діяльність найвпливовіших єврейських організацій, поруч з фактами московських убивств українського народу, що саме вона сприяла появі тих обставин, наявність яких потягнула за собою прийняття німцями рішення про фізичне

знищення мільйонів ні в чому не винних простих євреїв, нормальних людей.

На жаль є також підстави вважати, що і зараз, як і в передхолокостний період часу, ці ж самі нібито єврейські організації, співпрацюючи з московськими убивцями, й далі користуються точнісінько тими ж самими засобами для досягнення точнісінько тих же, що і раніше цілей. Жодних ознак наявності якихось змін, чи хоч ознак, що є наміри змінити щось із того, в результаті чого тоді був вироблений і перекладений на простих нормальних звичайних єврейських людей настільки значний потенціал досягнутого цими організаціями негативу, що ці прості люди були просто фізично знищені, не розуміючи при цьому, що діється, у той час як представники тих нібито єврейських організацій, які мотивували дії цих організацій прагненням звісно що добра, а не загибелі для євреїв, не просто прекрасно знали, а що ж саме насправді відбувається, а прогнозували саме такий сценарій розвитку подій і, добре підготувавшись до нього заздалегідь і не постраждали а ні найменшим чином.

Існування злочинного утворення, маліна якого знаходиться в Москві – навіть коли це існування триває сотні років – це не достатня підстава для того, щоб винити росіян, тобто весь російський народ. Так само і наявність навіть і дуже потужних сіоністських утворень, які десятки років активно співпрацювали раніше, і продовжують співпрацювати й зараз з спільнотою московських убивць, у тому числі в підготовці, учиненні, а також особливо в прикритті московських голодоморних убивств українського народу, її також не можна, як на мою скромну думку, перекладати на цілий єврейський народ, на всіх євреїв, багато з яких самі (наскільки я розумію) остерігаються тих потужних сіоністських організацій фашистського типу, які чигають на цих нормальних людей, євреїв за національністю, підпихаючи їх до себе усіма засобами, у тому числі наприклад роздмухуючи антиєврейські настрої. Точнісінько те ж саме, до речі, московські убивці роблять стосовно росіян, усіляко роздмухуючи серед інших народів ненависть до російського народу, щоби таким чином підштовхнути нормальних російських людей до свого кадрового потенціалу.

Етнічне походження а ні тодішніх секретарів райкомів, обкомів і ЦК, а ні сьогоднішніх виконавців та організаторів в московському оргутворенні убивць не має якогось особливого значення, тому що суті справи воно

торкається дуже мало. Яке б воно, те етнічне походження не було, але в усіх випадках головним чинником є готовність одразу, як тільки буде московська потреба, завдати удару, і то удару перш за все по рідному народу даного покидька, московського посіпаки. Ось це і є суть відкидання своєї належності до рідного народу на користь входження в московську банду убивць.

Душі цих людей повні ненависті, їх серця – повні злоби, і в їх устах – повно брехні.

Крім як стан їх душі, брехня виконує для них просто необхідну для можливості подальшого успішного функціонування оргутворення московських убивць роль. Крім поточного паскудства народам, ці люди мусять же затулитися чимось, ну щоб злочинці мали вигляд нормальних людей, а то коли злочинці мають вигляд злочинців, то тоді знов чинити нові злочини – проблематично. І головним засобом для створення такого прикриття просто не може бути ніщо, окрім брехні.

Ні один з цих людей, московських холуїв, не належить до котрогось з народів, усі вони відкинули свою належність до своїх рідних народів, оскільки така належність не може не тягнути за собою, коли вона дійсно є, пріоритету інтересів рідного народу. І ця відсутність належності до будь-якого з народів відкриває шлях цим людям до найбільш підлої брехні членів московського злочинного утворення, а саме перекладання вини за учинені їх спільнотою злочини, а їм нема числа, на той чи на інший народ. В більшості випадків вони намагаються підставити замість себе російський або єврейський народ, хоч при найменшій нагоді в хід ідуть будь-які інші народи, оскільки крім прикриття своїх злочинів ця московська брехня служить також для нацьковування один на одного всіх народів. Прикладів чого всюди можна побачити повнісінько. І для цього нацьковування народів один на одного московське злочинне утворення використовує не тільки брехню, а й і цілеспрямовані, далеко наперед розраховані шулерські та криваві організаційні заходи.

Питання ж про роль світових псевдоеврейських організацій – виражають вони своїми діями життєві інтереси єврейського народу, чи ні, не дуже відрізняється, як на мою скромну думку, від питання про те, чи виражала ті життєві інтереси єврейського народу московська верхівка 30-х років, етнічне походження більшості членів якої, це давно вже не секрет, досить

таки мало відрізнялось тоді від етнічного походження керівництва згаданих тих ніби як ну надзвичайно єврейських організацій.

І знайти відповідь на це питання, чи виражають вони своїми діями життєві інтереси єврейського народу, при всій нібито відмінності обставин питання про єврейські організації та московську верхівку, разом з їхніми посіпаками на місцях, не дуже важко. Для цього досить тільки спробувати знайти ну хоч якусь одну згадку про хоч якогось одного діяча тих нібито таких єврейських організацій, який разом з масами простих нормальних людей, за національністю євреїв, попав під Холокост.

Аналогічні результати пошуку чекають на того, хто візьметься шукати такого хоч одного московського посіпаку єврейського походження, який попав під Холокост разом з простими єврейськими людьми.

Легко бачити, що результатом таких пошуків буде практично нуль – тобто що усі ті, що справді винні у злочинах, покладених ними на єврейський народ, дуже вчасно зробили ноги куди треба. Тоді як маси нормальних людей єврейського походження, тобто власне єврейський народ, лишилися на окупованій гітлерівцями території, мотивуючи в основному тим, що а що їм може бути, коли вони ні в чому не винні.

Це навіть коли не дуже намагались акцентувати на тому добре відомому, але ну дуже старанно замовчуваному факті, що Гітлер пропонував Москві рятівну депортацію в СРСР присутніх тоді в гетто на окупованій території Польщі (~2млн.) євреїв, і що та московська така нібито здавалося єврейська верхівка відмовилась рятувати цих людей.

А сьогодні ті ж самі кола, тобто московське оргутворення убивць спільно з світовими псевдоєврейськими організаціями, будучи самі прекрасно в курсі, звідки ростуть справжні роги в єврейського Холокосту-1941-45, і намагаючись приховати ті справжні причини з допомогою навішування локшини типу: "Безумовно, "Катастрофа" являється событием совершенно необъяснимым, недоступным человеческому пониманию" – локшини на вуха перш за все тим, кого знов готують принести в жертву, тобто простим нормальним єврейським людям, сьогодні вони ж, роздмухуючи ті самі процеси, що і перед Холокостом, само собою що особисто для себе одночасно з цим готують аналогічні тили, прекрасно розуміючи до чого діло йде. Адже коли це їм було зрозуміло тоді – про що свідчить те, що ті

єврейські організації (не кажучи про московських убивць без роду й племені єврейського походження) не просто уцілили, але й і багатократно фінансово укріпились з нікому не зрозумілих джерел негайно після другої світової, то чого б це вони не розуміли цього зараз, коли плюс до всього решту вже є ну дуже красномовний прецедент у вигляді Холокосту.

Жовтень 2007

Ось як убивали автора славетного твору "Лебеді материнства"

Сьогодні сповнилось би 73 геніальному українському поету Василю Симоненку.

Цілеспрямовані голодоморні та інші масові убивства українського народу московськими убивцями згодом знайшли своє подальше продовження в добре підготованих професійних індивідуальних убивствах геніальних митців українського народу, зокрема Василя Симоненка.

Ось як убивали автора славетного твору "Лебеді материнства":

=====: [...]Не тільки в пору князювання "товариша" Щербицького в Україні, а навіть у роки горбачовської "перебудови" на цю тему було накладено якнайсуворіше табу. А суть ретельно охоронюваного секрету полягає в тому, що Василя Симоненка по-звірячому "обробили", а точніше – прибили охоронці громадського порядку в міліцейських мундирах.

Сталося це влітку 1962 року. На залізничному вокзалі в Черкасах між буфетницею тамтешнього ресторану і Симоненком випадково спалахнула щонайбанальніша суперечка: за кільканадцять хвилин до обідньої перерви самоправна господиня прилавка відмовилася продати Василеві коробку цигарок. Той, звичайно, обурився. На шум-гам нагодилося двоє чергових міліціонерів і, ясна річ, зажадали в Симоненка документи. Не передбачаючи нічого лихого, Василь пред'явив редакційне посвідчення.

Якби на місці Симоненка опинився будь-хто із черкащан, конфлікт на цьому, напевно б, і вичерпався. Але охоронці порядку, побачивши перед собою відомого поета, раптом ніби показалися. Замість того щоб

допомогти йому залагодити перепалку з буфетницею і побажати щасливої путі-дороги, як це належало б нормальним людям, вони безцеремонне скрутили Василеві руки й на очах здивованого натовпу потягли силоміць до вокзальної кімнати міліції. І була ця наруга вчинена над автором популярної в Україні книжки "Тиша і грім" зовсім не випадково.

[...] черкаські стражі порядку, здибавшись із відомим українським поетом, ідейно й морально були підготовлені до того, як із ним вчинити.

Уже ніколи й нікому точно не встановити, яка "душевна" розмова відбулася в них із Симоненком, але факт залишається фактом: тієї лиховісної ночі Василь невідомо чому опинився в камері затриманих лінійного відділення міліції аж у містечку Сміла, що за 30 кілометрів від обласного центру.

Коли наступного ранку в редакції газети, де працював Симоненко, стало відомо про сумну пригоду Василя, в Смілу негайно виїхали його колеги-журналісти Петро Жук, Віктор Онойко і поет Микола Негода. Скорбний репортаж про ту поїздку опублікувала 27 лютого 1992 року "Літературна Україна". Ось уривок із нього: "Коли Василь (визволений з ув'язнення друзями. – О. М.) сів на переднє сидіння поруч із шофером, повернувся до нас і закотив рукава сорочки:

– Ось подивіться... Ми жахнулися: всі руки були в синцях.

– А на тілі, здається, жодних слідів. Хоч били. Чим били, не знаю. Якись товсті палиці, шкіряні і з піском, чи що. Обробили професійно. І цілили не по м'якому місцю, а по спині, попереку.

– За що? – вихопилося в нас.

– Я, бачте, їм не сподобався. Коли везли туди, погрожували: ну, почекай, ти ще будеш проситися, на колінах повзатимеш. Я ж їх поліцаями обізвав і ще... Вони затятими виявилися. Як же: потрапила до рук така птиця. Та, мабуть, і звикли ставитися до людей, як до бидла... – Василь вилаявся і потім додав: – У тому казематі мене зачинили. Я почав грюкати в двері. Довго не відчиняли. Я ще дужче. З'явився один здоровило, як лещатами, скрутив за спину руки, на зап'ястя наче зашморг накинув, штовхнув донизу на дерев'яний лежак і прив'язав до нього поясами, що там були. Тепер я вже не міг і ворухнутися. Руки пекло, як у вогні. Кажу: що ж ти робиш, гад? Отоді він і почав мене лупцювати. І зараз відчуваю, ніби щось обірвалось усередині..."

Щось обірвалось усередині... Оце Василеве зізнання друзям "по гарячих слідах" і є ключем до розуміння його передчасної смерті. Саме в задрипаному лінійному відділенні міліції міста Сміли слід шукати витоки Симоненкової трагедії. Так, його не вбили в каталажці мордовороти в синіх мундирах, зате садистськими побоями прирекли на повільне й мученицьке вмирання. Відтоді Василь уже не жив нормальним життям, а нудив світом. Бо ні на хвилину його не полишали нестерпні болі в попереку, притамувати які медицина виявилася безсилою.

І хоч що б там базікали компартійні адвокати брежнєвщини, смерть поета Симоненка аж ніяк не була випадковою. Як засвідчили подальші суспільні події, подібним способом, запозиченим у гестапо, були "знешкоджені" журналіст Євген Шинкарук, художниця Алла Горська, композитор Володимир Івасюк...

Передчасна смерть позбавила Василя невідвратної неминучості пройти через голгофу мордовських тюрем і потаємних психушок, як це випало багатьом його ровесникам-шістдесятникам. А в тому, що репресії чатували на Василя, немає анінайменшого сумніву. Бо ще за життя поета суловська цензура поставила нездоланні рогатки кожному його творові на шляху до читача. А після панахиди, коли ще й земля не запала на Василевій могилі, з чийогось сатанинського благословення ім'я Симоненка стало швидко обростати струповинням осоружних вигадок, підлих інсинуацій, злісних наклепів. Сліпому було видно: поет Симоненко навіть мертвий був страшний і ненависний денаціоналізованій брежнєвській партократії.

З неймовірними труднощами Василевим друзям доводилося "пробивати" у світ кожну його книжку. І все ж завдяки колективним зусиллям читач дістав змогу одержати Симоненкові "Земне тяжіння" (1964), збірку новел "Вино з троянд" (1965), "Поезії" (1966), "Избранная лирика" (1968), "Лебеді материнства" (1981), том вибраних поезій (1985) та дві книжечки для дітей.

Відійшов Василь Симоненко за межу життя 14 грудня 1963 року.

Олекса МУСІЄНКО

Українське слово. – Т. 3. – К., 1994.

:===== <http://ukrcenter.com/library/read.asp?id=1475>

Олексу Мусієнка можна зрозуміти, адже нормальна людська логіка та здоровий глузд не припускає а ні добре заздалегідь підготованих убивств мільйонів українських дітей, які фактично тричі учиняли московські убивці, а ні добре ними ж спланованих убивств геніальних українських поетів та композиторів. Тому суперечка між буфетницею і поетом видається йому випадковою. Як і випадковим йому видається те, що негайно нагодилось двоє міліціонерів, і що ті “охоронці порядку”, побачивши Симоненка, ніби як показалися – і що завезли вони його десь аж в Сміду, і що там знайшлися треновані спеціалісти з повільного убивання людей, разом із спеціалізованим знаряддям для цього...

...сьогодні сповнилось би 73 геніальному українському поету Василю Симоненку.

8 січня 2008

Кілька слів про статтю Анатолія Лівена з лондонської The Times

On Sep 4, 9:52 pm, Олег <1...@123.com> wrote:

/* Лента.Ру" публикует перевод статьи Анатолія Лівена из лондонской The Times [...] Другими словами, именно движение НАТО на восток, а не амбиции России, создает самую большую угрозу стабильности и единству Украины. Реалистичная британская политика в отношении Украины должна включать искреннюю готовность помочь ее экономическому, социальному и политическому развитию таким образом, чтобы постепенно добиться ее сближения с Западом и однажды сделать возможным ее вступление в Европейский Союз. При этом ни в коем случае не следует ввергать Украину в разрушительный кризис ради альянса с НАТО, который все равно не сможет ее защитить и не защитит. */
<http://lenta.ru/articles/2008/08/26/times/>

Думка тихенько відсидітися звичайно що як і раніше має місце. "Моя хата скраю", коли московські убивці убивають український народ, це ну зовсім

не українська народна приказка – якщо не намагались звісно жмурити очі на предмет "гордості" кожного московського холоуя, тобто на нещодавно учинені московськими убивцями на українській землі гігантські голодоморні убивства 1946-47, 1932-34, 1921-23 – учинені щоразу в абсолютно мирний час, щоразу під повним московським контролем, в зразково керованому тоталітарному суспільстві – коли московським "компетентним" службам було відомо все, що робить, а частенько і що говорить кожен українець.

Якщо в Європі, чи в США, візьме гору сподівання на те, що після нового московського опанування України московські убивці на залитій українською кров'ю українській землі чудесним чином раптом перетворяться на мирно бекаючих овечок, а не з куражем щойно досягнутого "агромнаво успеха" негайно розпочнуть конкретні дії, щоб розвинути цей свій щойно досягнутий успіх далі, тобто убиваючи вже не чужих для Європи чи США українських дітей, а вже рідних європейських чи там американських, то це звісно більше діло їхньої совісті та моралі – а не наше тут, на українській землі.

Що ж стосовно українського народу, то уявлення про співвідношення небезпеки для українців прямого воєнного конфлікту з бандою московських убивць, та "мирного життя" під їхнім повним контролем, дає порівняння кількості жертв українського народу в війнах, які велися на українській землі, з одного боку, з кількістю убитих московськими убивцями навіть одними тільки голодоморами – а московські убивці убивали українців далеко не тільки одними голодоморами.

Не варто мабуть і згадувати про те, що при формуванні такого уявлення про співвідношення кількості жертв московських убивств на українській землі в мирний час з кількістю жертв воєн не доводиться сподіватися на те, що подібне скільки-небудь правдиве уявлення хоч трохи можливе, якщо намагатися ґрунтувати його на цифрах, які надають нам ті, хто організував усі різновиди московських убивств на українській землі.

І хоч завдяки величезній московській роботі, виконаної вже – і яка продовжує виконуватися московськими холоуями й зараз, до отримання правдивих цифр мільйонів убитих московськими убивцями українців, головним чином українських дітей, ще далеко, однак ми в курсі, що для отримання досить таки точного уявлення про ті чи інші співвідношення

достатньо вибіркового дослідження. І такі вибіркові достовірні цифри уже є — є принаймні уже кілька років.

Щоб легко і просто на власні очі побачити типові для України реальні пропорції кількості загиблих українців, в війнах і московських голодоморних убивствах, нема потреби робити якихось надто складних історичних досліджень і пошуків. В деяких селах в Україні вже почали предметно рахувати, скільки ж в них людей конкретно загинуло.

В селі Капустинці на Київщині, наприклад, до двох раніше встановлених пам'ятників – загиблим в громадянській війні (16 чоловік), і в другій світовій (145 чоловік), нещодавно додали третій пам'ятник – убитим голодомором 1932-34 (1120 чоловіків, жінок, дітей). Два роки тому ці три пам'ятники показували по ТБ. Пам'ятники поіменні, на кожному з них конкретно наведені імена усіх загиблих.

Ще одним наочним прикладом є порівняння кількості жертв Голодомору 1946-47, протягом менше ніж один рік, жертвами якого були тільки українці, головним чином українські діти, учиненого московськими убивцями на всій території України там, де не було збройного опору, а це принаймні півтора мільйона українців – з кількістю жертв (протягом майже десяти років, включно 1946-47, з усіх сторін), на всіх територіях, де був збройний опір московським убивцям з боку УПА, а це щось біля 180 тисяч, у тому числі помітна кількість московських посіпак різного гатунку.

При цьому не дуже важко зауважити, що якби не УПА, то нема жодного сумніву, що Голодомор лютував би так само і на всіх тих землях, на яких (завдяки УПА) про нього знали тільки від тих українських людей, які рятували там своє життя чи життя своїх дітей, добуваючи там харчі, щоб повернувшись назад в зону повного московського контролю, нагодувати їх.

Дані прості й очевидні факти неспростовно свідчать про те, що коли без опору віддати московським убивцям контроль над українською землею, то не доводиться сумніватися, що кількість убитих на ній московськими убивцями буде на порядок (в десять разів) більшою, аніж в разі найзапеклішої війни – збройного опору українського народу в разі прямого московського нападу на Україну. І убитими, якщо здатись без опору, будуть перш за все українські діти – і то чи менші діти, тим більш напевно вони будуть московськими убивцями убиті. Жодних навіть і найменших

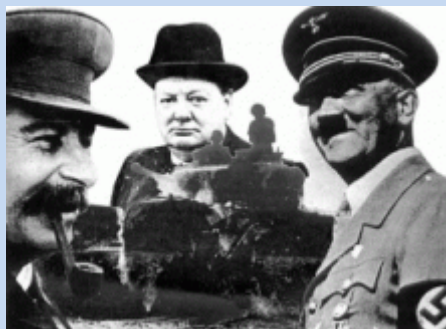
фактів, які б свідчили про те, що московські убивці припинили планувати масові убивства українських дітей, на жаль нема навіть і близько.

...це все навіть коли не згадувати про давню міжнародну, безліч разів перевірену мудрість, що той народ, який не ставить власну волю понад усе, не гідний взагалі нічого.

Вересень 2008

Перед 1932-1941 було хіба не те ж саме?

"Не можна приймати до лав НАТО такі країни, як Україна і Грузія, без консультацій з Росією ... Жодне рішення не повинно ухвалюватися без консультацій з російським сусідом ... За словами Піке, Франція, як і Німеччина, хоче вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації"

Перед 1932-1941 було хіба не те ж саме?

Ідея відносин з Росією на позитивах у зв'язку із московськими злочинами на українській землі – не надто свіжа ідея.

Достатньо тільки згадати московське голодоморне убивство 1932-34 – і до нього, коли дипломатичні кола

європейських країн (і Заходу в цілому) перед лицем добре їм відомого факту гігантського московського голодоморного убивства українського народу, перш за все мільйонів і мільйонів українських дітей, точно так само прийняли рішення "вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації".

Здавалося б наслідки для Європи і для всього світу такої політики ну дуже добре відомі. Але як було досліджено, розум людський обмежений, а дурість – безмежна. Що і дає міцну підставу для німецько-французького наміру при активному московському підштовхуванні знов жмурити очі на очевидні аналогічні московські наміри щодо українського народу (із цілком ясною перспективою знов жмурити згодом свої очі і на факти нових гігантських московських злочинів на українській землі) – тобто вести свої народи до нового повтору того, що вже було.

Адже не доводиться сумніватися, що коли Москва знов почне убивати в Україні в гігантських масштабах, то ті європейські політичні кола, які зараз, не визнаючи Голодомор-33 актом геноциду українського народу, жмурають бульки на той факт, що Москва ні на йоту не змінила своєї суті – будуть просто зметені, як це сталося в 30-і роки 20-го сторіччя. Будуть зметені новими силами, підставою для чого знов стане ясна зрозумілість того, що коли і далі не припиняти "вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації", які б величезні убивства московська банда убивць не чинила в Україні, то доля убитих московськими убивцями чужих українських дітей скоро чекає так само і на власних рідних німецьких і французьких дітей.

Було: [18.03.2009 08:11] UNIAN

/* Франція закликала не приймати Україну до НАТО без консультацій з Росією

Не можна приймати до лав НАТО такі країни, як Україна і Грузія, без консультацій з Росією. Так заявив французький міністр оборони Ерве Морен (Herve Morin) в інтерв'ю AP.

При всіх міркуваннях про можливе розширення НАТО слід враховувати відносини з Москвою, вважає Ерве Морен. «Жодне рішення не повинно ухвалюватися без консультацій з російським сусідом», – процитувало агентство AP французького міністра оборони. Як відомо, Росія різко негативно ставиться до зближення України і Грузії з Північноатлантичним альянсом. Питання прийняття цих країн до НАТО наражається на гостру критику Кремля.

За словами Морена, Франція також дотримується точки зору, що альянс має сконцентруватися на своєму ключовому завданні – бути гарантом колективної стабільності Європи і США, а не перетворюватися на «глобальне НАТО».

Цю заяву міністр оборони зробив напередодні дебатів у Національних Зборах щодо входження Франції до військових структур Північноатлантичного альянсу. У вівторок депутати парламенту мають розглянути ініціативу президента Ніколя Саркозі стосовно відновлення участі країни у військових структурах альянсу, з яких вона вийшла у 1966 році.

Тим часом експерт Товариства зовнішньої політики Німеччини Геннінг Ріке висловив думку, що після повноцінного долучення Франції до НАТО

Берлін отримає потужного союзника. Адже дві країни об'єднує незацікавленість у членстві України й Грузії в альянсі. За словами Ріке, Франція, як і Німеччина, хоче вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації.

*/ <http://www.unian.net/ukr/news/news-306357.html>

Березень 2009

Московські правила для російського сприйняття правди

Дивлячись на досить таки стандартні вигуки з боку одного з типових різновидів російського читача стосовно значної частини наведених тут матеріалів про злочинну діяльність банди московських убивць – на зразок: "[...] со стороны это всё выглядит как паталогия!", зауважимо, що досить таки зрозуміло, чому дійсно існує така сторона, що з тої сторони а чи не всі такого роду матеріали мають вигляд патології. Це ясно давно, і то дуже давно – як і що з тої сторони а чи не усякі правдиві слова а чи не завжди мають вигляд патології.

Єдине, що би слід було додавати до такої оцінки моїх слів, коли така оцінка має місце, це а з якої сторони – з якої точки зору відбувається дана патологічна оцінка практично всяких правдивих слів. Адже кожного разу, коли відбувається оцінка, ключовим її питанням є питання про точку зору того, хто таку оцінку робить.

Ми ж тут в курсі, чи не так, що скажімо оцінка якості (годяться чи ні) прекрасно зроблених черевиків 41 розміру суттєво залежить від розміру ноги того, хто їх вирішив приміряти. І що так само відбувається в усіх таких питаннях, коли йдеться про оцінку, добре щось те чи інше, чи погане – правдиві то слова, чи може патологія, автора якої слід негайно як мінімум ізолювати в психіатричній лікарні. Й можливо зробити з нього там овоча – щоб він пізніше гарантовано більше не міг подібним чином "патологічно" висловлюватись.

Думаю я правильно відобразив хід думки автора оцінки: "[...] со стороны это всё выглядит как паталогия!" – як і всіх тих, хто міркує аналогічно, хай би зізнались в цьому хоч собі.

Мені дещо легше зрозуміти хід думки хлебтателів московської інфоканалізації з тої причини, що спільнота, до якої вони належать, внутрі якої знаходяться, ось уже тривалий час є предметом, який регулярно розглядається в моїх статтях та дискусійних виступах і через це досить таки непогано (у порівнянні звісно, як для початкового етапу) вивчена.

Судячи з регулярно видимої хворобливої реакції на дотичну до даної спільноти термінологію – як то "банда московських убивць", "покидьки невідомих народів", "московські холуї", "московська інфоканалізація" і таке інше, без якої зрозуміти суть даної спільноти неможливо, бо коли має місце відсутність мовних засобів, придатних для точного відображення якогось явища, то це суттєво перешкоджає розумінню того явища – вони схоже на жаль не усвідомлюють того, що, разом багатьма іншими такими людьми, знаходяться в штучному середовищі, спорудженому насильницькими засобами злочинною московською структурою для того, щоб тримати в тому середовищі нормальних людей.

Регулярно відбираючи, у тому числі з-посеред тих спершу ніби як нормальних людей внутрі штучного московського середовища для росіян, за ознакою наявності ознак свідомої підлості та брехливості при достатньо розвинутому інтелекті, своє кадрове поповнення – яке здатне перш за все до того, щоб і надалі підтримувати в дії те штучне середовище, яке одрізає нормальних людей від нормального світу правдивих людських взаємин, усіма засобами добре розвинутого за сотні років і постійно підтримуваного в актуальному стані арсеналу банди московських убивць.

Зайво й казати, що засобом номер один банди московських убивць є убивство. Хоч звичайно що й інші засоби насильства, усі без винятку, не доводиться сумніватися, мають місце. Не з якихось "дурнуватих" гуманітарних міркувань звісно, а з тої простої причини, що ну має ж зрештою хтось робити також і ті нормальні речі, які потрібні банді московських убивць. Адже створення та підтримка нормальних речей без нормальних людей обійтися ніяк не може.

Безсилість і неспроможність голої брехні без супроводу добре спорядженого насильства досить таки очевидна. Тому московська система утримання росіян в штучному московському середовищі має декілька (коли без надмірної деталізації) основних рівнів.

Першим з тих рівнів – коли називати речі максимально точно – є московська інфоканалізація. Це слово найкраще годиться для позначення московської системи оболванювання росіян через те, що хоч засоби поширення московської брехні усіх різновидів і можуть мати статичний, мало змінний в часі характер, одначіх наповнення, інформаційні відходи московської банди убивць (інфолайно, коли коротко) яке пливе каналами даної системи його розповсюдження до росіян, може мати тільки динамічний, швидко змінний вигляд.

Чому так, не думаю що є потреба дуже пояснювати – адже що іще можна легше зрозуміти, аніж що ніяка брехня не спроможна якийсь більш-менш тривалий час мати вигляд ніби як правди.

Через що до речі у давно звичних споживачів московської інфоканалізації – на просто таки рефлекторному рівні – давно вже вироблене сприйняття будь-якої хоч трішки давнішої інформації, як застарілої та непридатної: "Олег Цилюрик 13 октября 2010 в 22:51: [статья написана в 2002 г.] Странно мне показалось вот это примечание... Зачем вытаскивать на обозрение давно замусоленную ветошь? 8 лет прошло, всё очень сильно поменялось. [...] с какой стороны не посмотри: предлагаемая статья – устаревший мусор [...] 14 октября 2010 в 14:43: "устаревший мусор" названа та срань 8-летней давности, которая предложена якобы к обсуждению выше".

Таким чином московська банда ретельно підтримує постійну підкачку нового і нового московського інфолайна до кожного російського споживача інформації, ну зовсім не турбуючись тим, що частенько сьогоднішня інформація прямо суперечить вчорашній, ну і що. Устарело вчорашнє, це кожному, подібному до Олега Цилюрика в московській інфоканалізації, зрозуміло на просто аксіоматичному рівні.

А що стосовно інформації з немосковських джерел, адже повністю закритись від неї практично неможливо – це страшна "вражеская прапаганда" з боку усіх навколо вражеских гасударств, які тисячі років

постійно розробляють, очевидно від заздрості, розраховані на сотні років наперед жахливі плани підриву та ліквідації міравова світоча, московської держави – для підкорення та перетворення на безправних рабів усіх російських громадян.

Ну це щоб росіяни не намагалися читати, слухати, дивитись – а головне сприймати будь-яку інформацію з немосковських джерел.

Тому убивати – для підтримки неперервності подачі потоку московського інфолайна та постійності роззявленості ротів росіян для безперешкодності заковтування ними нових і нових його порцій – доводиться московській банді убивць зовсім мало. При попередній налагодженості процесу зрозуміло. Потрібно тільки забезпечити показовість цих убивств – ну щоб усім (принаймні кандидатам на непослух) було цілком зрозуміло та ясно, чому і за що убита та чи інша чергова російська журналістка (журналіст).

І спробуйте знайти когось хоч одного з тих, хто в Росії насмілювались говорити правду і кого банда московських убивць не оголошувала, з усім спектром наслідків, психічно ненормальним і все таке інше. Що з точки зору кожного справного заковтувача московського інфолайна дійсно мало саме такий вигляд.

Було:

=: Андрей Иванов 20 октября 2010 в 15:08 "[...] со стороны это всё выглядит как паталогия! " :=

<http://www.gidepark.ru/user/3103313272/article/116200>

Жовтень 2010

В цій книжці обговорюються головні, визначальні та особливі риси нашої української дійсності, обговорювати які було неможливо за часів ССРСР.

Розуміння цих рис нашої з вами дійсності і далі, після зникнення ССРСР, продовжувало, на жаль, бути на близькому до нуля рівні – навіть роки і роки після утворення української держави. Так було як через інерцію нагромаджених раніше величезних масивів злочинної фальші, брехні та облуди усіх гатунків, так і через наявність достатньої кількості організацій, органів, закладів та інституцій, призначених для величезної підтримки і подальшого розвитку цієї брехні.

Обговорення визначальних та особливих рис нашої української дійсності і сьогодні дуже не просте, коли на цю дійсність дивитися без залишених нам у спадок від ССРСР намагань заплющувати очі на нещодавні величезні трагічні історичні події, які змінили хід світової історії і центром яких була наша українська земля.

Усі присутні тут матеріали, разом з наведеною в них аргументацією, досить таки небезпристрасно вивірені в процесі кількох років запеклих політичних дискусій в інтернеті – спершу у форумі [ukr.politics](#), починаючи з 1999, головним чином з опонентами, які притримуються діаметрально протилежної точки зору.

Через наявність протилежно міркуючих опонентів, практично усі дискусії як правило, мають гранично гострий характер з наведенням усіх можливих аргументів. Це мабуть найкраще сприяє поліпшенню розуміння значної кількості зачеплених в них питань – зокрема найбільш актуального для українців питання, разом з іншими дотичними до нього питаннями, а саме питання про те, чому найбільш небезпечною на Землі для життя українців країною є рідна земля українського народу – Україна.

Повний текст дописів автора за всі роки, починаючи з 1999, з наведенням слів опонентів, можна знайти тут: olexlviv.tripod.com . Поточні діалоги і статті автора, починаючи з 2010, можна побачити в блозі olexlviv.blogspot.com

При цьому слід зауважити, що там нема практично жодного постінгу без подальшого розвитку в ньому розуміння предмету дискусій, головним чином стосовно присутності в Україні представників банди московських убивць.

І ще що може бути багатьом цікаво, там також можна побачити величезну перевагу позиції бути на стороні правди: адже навіть якщо Ви в чомусь помиляєтесь, але Ваш головний критерій, це досягнути правди, а не щоб моє було зверху, тоді перемога Вашого головного критерію – правди, завжди забезпечена.

Олександр Франчук
olexandr@hotmail.com

Усі присутні тут матеріали, разом з наведеною в них аргументацією, досить таки небезпристрасно вивірені в процесі кількох років запеклих політичних дискусій в інтернеті – спершу у форумі ukr.politics, починаючи з 1999, головним чином з опонентами, які притримуються діаметрально протилежної точки зору.

© 1999-2014 Олександр Франчук

